

LEMONY SNICKET'S
A SERIES OF
UNFORTUNATE
EVENTS

ထွေကုန်တိုင်း

လင်းခန့် အသံပြန်သည်။

မိတ်ဆက်

လီမိုနီစနစ်ကတ် (Lemony Snicket) ဟူသော အမည်မှာ အမေရိကန် စာရေးဆရာ ‘ဒယ်နီရယ်ဂျေဟန်းဒလား (Daniel J. Handler)’ က ဤ စာအုပ်စီးရီးအတွက် သီးသန့်မှည့်ထားသော ကလောင်အမည် ဖြစ်သည်။ A Series of Unfortunate Events စာအုပ်စီးရီးကို ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလမှ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအထိ ဆယ့်သုံးတွဲ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ပထမတွဲ The Bad Beginning မှစ၍ ဝေဖန်ရေးဆရာများ၏ ချီးကျူးမှုကို ရရှိကာ အကြီးအကျယ် အောင်မြင်သွားသဖြင့် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းတွင် အုပ်ရေ သန်း ၆၀ ကျော် ရောင်းချခဲ့ရသလို ဘာသာစကားပေါင်း ၄၁ မျိုးသို့လည်း ဘာသာပြန်ဆိုခြင်း ခံရသည်။ ကလေးစာပေ ဆုများစွာကိုလည်း ဆွတ်ခူး ရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင်အဖြစ်၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်တွင် ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွဲအဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ စာရေးဆရာ ‘ဒယ်နီရယ်ဂျေဟန်းဒလား (Daniel J. Handler)’ ကို အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ ဆန်ဖရန်စစ်စကိုမြို့၌ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၈ ရက်တွင် မွေးခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်စီးရီးကို လီမိုနီစနစ်ကတ် (Lemony Snicket) ဟူသော အမည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့ခြင်းမှာ လီမိုနီစနစ်ကတ်ကို ပြင်ပလောကတွင် တကယ် တည်ရှိနေသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် ပုံဖော်လိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်အိမ်တည်ရာ ခုနှစ်မှာ ၁၉၃၀ ကျော်ဟု ယူဆရပါသည်။ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်များနှင့်အတူ ရက်စက်ကြမ်းတမ်းသော ဇာတ်ကွက်များနှင့် လူ့သဘာဝကို သရော်သော ထွေလုံး

ငေါ့လုံးများကြောင့် dark humor အမျိုးအစားဟု သတ်မှတ်ကြသည်။
လက်တွေ့တွင် ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိသော ပုံပြင်ဆန်ဆန် ဇာတ်လမ်းကြောင့်
children fiction ဟု ခေါ်ကြသော်လည်း ထူးဆန်းသော ဇာတ်ကောင်များ
ကြောင့် absurdist fiction ဟုလည်း ဖော်ပြကြလေသည်။

ကြမ္မာမုန်တိုင်း

အတွဲ (၁) မလှပသော နိဒါန်း

(Book One – A Bad Beginning)

ချစ်လှစွာသော စာဖတ်သူခင်ဗျား

ယခု သင့်လက်အတွင်း ကိုင်ထားသည့် စာအုပ်သည် အလွန်တရာ စိတ်မ
ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းမည့်အကြောင်း စိတ်မကောင်းစွာ ပြောကြားပါရစေ။
အကြောင်းမှာ ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာများသည် ကံဆိုး မိုးမှောင် ကျ
ရရှာသည့် ကလေးသုံးယောက်၏ စိတ်မချမ်းသာစရာ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်နေ
သောကြောင့်တည်း။ ဘော်ဒလဲယား မောင်နှမကလေးတစ်သိုက်မှာ ဉာဏ်
ရည်ထက်မြက်၍ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသော်ငြား သူတို့၏ ဘဝကလေးများ
မှာ သာယာဖြောင့်ဖြူးခြင်း မရှိရှာဘဲ ဆန်းကြယ်ထူးခြား၍ ဒုက္ခများလှ
သည်။ ကမ်းခြေတွင် ရောက်နေသော ကလေးများမှာ သတင်းဆိုးကို စတင်
သိရသည့်အချိန် ပထမဆုံး စာမျက်နှာမှ စတင်ကာ ဇာတ်လမ်းတစ်လျှောက်
လုံး၌ ကြမ္မာဆိုးအဖုံဖုံအား ဆက်တိုက် ကြုံလာရသည်။ ‘ကံဆိုးမသွားရာ မိုး
လိုက်လို့ ရွာ’ ဟုပင် ခေါ်ဆိုရမည်လား မသိ။

ဤစာအုပ်၌ ကလေးများ ကြုံရမည့် ဒုက္ခများမှာ လောဘကြီး၍ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသော လူကြမ်းတစ်ဦး၊ ယားယံစေသည့် အဝတ်အစားများ၊ ဆန်းကြယ်သော မီးလောင်မှု၊ သူတို့၏ အမွေပစ္စည်းများအား ခိုးယူမည့် အကြံအစည်နှင့် မနက်စာအတွက် အေးစက်နေသော ဆန်ပြုတ်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

(ပုံ)

ဤကဲ့သို့ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ အကြောင်းအရာများကို ဇာတ်စုံ ခင်းပြရန်မှ ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းနည်းဖွယ် တာဝန်တစ်ရပ် ဖြစ်နေပေသည်။ သို့သော် သည်စာအုပ်ကို သင့်လက်ထဲမှ ယူ၍ လွှင့်ပစ်ဖို့တော့ ကျွန်ုပ်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ ပျော်စရာ ရှင်စရာ ဇာတ်လမ်းမျိုးကိုသာ နှစ်သက်လျှင် အခြား စိတ်ချမ်းသာစရာ ဇာတ်လမ်းများကိုသာ ဖတ်ပါလေ။

လေးစားမှု အပေါင်းဖြင့်
လီမိုနီစနစ်ကတ်
ကွယ်လွန်လေပြီးသည့်
ချစ်မြတ်နိုးလှစွာသော
ဘီးထရစ် သို့
အမှတ်ရစွာဖြင့်

အခန်း (၁)

ပျော်စရာ ဇာတ်သိမ်းခန်းနှင့် အဆုံးသတ်သော ဇာတ်လမ်းများကို စိတ်ဝင်စားလျှင် သင့်အနေဖြင့် အခြား စာအုပ်တစ်ခုခုကို ဖတ်လိုက်တာ ပို

ကောင်းပေမည်။ ဤစာအုပ်တွင်တော့ ပျော်စရာ ဇာတ်သိမ်းခန်း မရှိသလို ပျော်စရာ နိဒါန်းဖြင့်လည်း စမည် မဟုတ်ချေ။ ဇာတ်လမ်းအလယ်မှာလည်း ပျော်စရာဆိုတာ မရှိသလောက်ပင်။ အကြောင်းမှာ ဘော်ဒလဲယား ကလေး သုံးယောက်၏ ဘဝတွင် ပျော်စရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်တွေ သိပ်မရှိ ခဲ့သောကြောင့်တည်း။

ဝိုင်အိုလက်၊ ကလောင်နှင့် ဆန်နီဘော်ဒလဲယားတို့ သုံးယောက်စလုံး ဉာဏ်ကောင်းသော ကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏ ရုပ်ရည်ကလေး များကလည်း ချောမောလှပကြသဖြင့် အလွန် ချစ်စဖွယ် ကောင်းလှသလို ပင်ကို ဗီဇကလေးများလည်း ကောင်းမွန်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ထံ မ ရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်ပျက်လာသော အရာမှန်သမျှမှာ ကံခေခြင်း၊ ဒုက္ခသုက္ခ ရောက်ခြင်း၊ ဆုံးရှုံး ပျောက်ကွယ်ခြင်းတို့သာ ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ အလွန်အလွန် ကံဆိုးကြရကြောင်း ပြောပြရမှာ စိတ်တော့ မကောင်းလှ ချေ။ သို့သော် ဇာတ်လမ်းကတော့ သည်အတိုင်း ဆက်သွားရမှာပဲ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျခြင်းက ဘရင်နီ ကမ်းခြေရှိ နေ့ တစ်နေ့မှ အစပြုသည်။ ညစ်ပတ်ကာ လူရှုပ်သော မြို့တစ်မြို့၏ အချက်အချာနေရာရှိ ကြီးကျယ် ခန့်ညားလှသော အိမ်ဂေဟာကြီးတစ်ခု တွင် ဘော်ဒလဲယားကလေး သုံးယောက်သည် သူတို့ မိဘများနှင့်အတူ နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့မိဘများက ခနော်ခနဲ့ လှည်းလေးတစ်စီးကို ပေး ထားသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ညစာစားရန် အိမ်သို့ ပြန်မလာမချင်း ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ သွားကာ အားယူ အပန်းဖြေသည့်သဘောမျိုး အချိန် သွားဖြုန်းလေ့ ရှိသည်။ ခနော်ခနဲ့ လှည်းကလေးဟု ဆိုရသည်မှာ ယိုင်နဲ့ ပြုလဲတော့မလို ဖြစ်နေသော လှည်းကလေး တစ်စီးပဲ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

သည်လို ထူးခြားသော မနက်ခင်းတွင် တိမ်ထူကာ မိုးအုံ့နေသည်ကို ဘော်

ဒလဲယားတို့ မောင်နှမတစ်သိုက်၏ စိတ်ထဲ၌ မည်သို့မျှ မသိုးမသန့် မခံစားရပေ။ နေပူသော၊ သို့မဟုတ် နေသာသော နေ့တွေဆိုလျှင် ဘရင်နီကမ်းခြေတွင် လာရောက် လည်ပတ်သည့် လူများပြားလွန်းရကား စောင်ကလေးတစ်ထည်လောက် ခင်းအိပ်စရာ နေရာကောင်းကောင်းလေး တစ်ခုသော်မျှ ရှာတွေ့နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ တိမ်ထူ၍ မိုးအုံ့သော နေ့များ၌ကား ကမ်းခြေတွင် ဘော်ဒလဲယားတို့တစ်တွေ ကြိုက်သလို လုပ်ခွင့်ရကြသည်။

အစ်မအကြီးဆုံး ဝိုင်အိုလက် ဘော်ဒလဲယားသည် ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများအား ရေပေါ်ရှုပ်ပစ်ရခြင်းကို သဘောကျသည်။ သူမသည် ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် ကလေးအများစုလိုပင် ညာသန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ညာလက်ဖြင့် ပစ်သည့်အခါ ဘယ်လက်ဖြင့် ပစ်သည့်အခါထက် ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများက နောက်ကျသော ရေပြင်ပေါ်တွင် ပိုမို ခုန်ပေါက်လျက် ဝေးဝေးသို့ ရောက်လေ့ရှိသည်။ သူမက ပစ်လွှတ်လိုက်သော ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများ ရေပြင်ပေါ် ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားသွားသည်ကို မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအဆုံးထိ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုရင်း သူမတည်ဆောက်ချင်သော တီထွင်မှု တစ်ခုအကြောင်းကို နက်နက်နဲနဲ တွေးတောလေ့ရှိသည်။

သူမ၏ ဆံပင်ရှည်များကို မျက်စိဖုံးမနေအောင် ဖဲကြိုးဖြင့် စုစည်းချည်နှောင်ထားပြီဆိုလျှင် သူမ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းသိသော လူတိုင်း တပ်အပ် ပြောနိုင်ကြသည်။ ပင်ကိုသဘာဝကို က ဆန်းပြားသော ကိရိယာများ တီထွင်ဖန်တီးနိုင်သည့် ပါရမီရှိသည့် အလျောက် သူမ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ပူလီကြိုးများ၊ လီဗာများ၊ ဂီယာတံများ အကြောင်း ပြည့်နှက်နေလေ့ရှိသည်။ အရေးမပါသည့် ကိစ္စများကို သူမ၏ ဆံပင်လိုပင် ဘယ်တော့မှ ခေါင်းရှုပ်ခံ စဉ်းစားလေ့မရှိ။ သည်မနက်တွင်

တော့ သူမက သမုဒ္ဒရာထဲသို့ လွင့်ပစ်လိုက်သော ကျောက်စရစ်ခဲကို ပြန်ယူ
လို့ရမည့် ကိရိယာတစ်ခု တီထွင်ရန် စဉ်းစားနေမိသည်။

တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားလေးဖြစ်သည့် အလတ်ကောင် ကလော့စ်
ဘော်ဒလဲယားကမူ ကမ်းခြေရှိ ရေအိုင်ကလေးများထဲမှ အကောင်ပလောင်
များအား စူးစမ်းရခြင်းကို သဘောကျသည်။ သူ့အသက်က ဆယ့်နှစ်နှစ်
ကျော်လာပြီ ဖြစ်သည်။ မျက်မှန်တပ်ထားသဖြင့် ဉာဏ်ကောင်းသည့်ပုံ
ပေါ်သည်။ သူသည် တကယ်လည်း ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်ပါသည်။

ဘော်ဒလဲယားမိဘနှစ်ပါး၏ စံအိမ်တွင် ရှိရှိသမျှ အကြောင်းအရာ
အားလုံးနီးပါး ပါဝင်သော စာအုပ်ထောင်ပေါင်းများစွာ ပြည့်နှက်နေသည့်
စာကြည့်တိုက်သဖွယ် အခန်းကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ဘော်ဒလဲယား
စာကြည့်တိုက်ထဲရှိ စာအုပ်အားလုံးကို သူ့အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်မျှ
အရွယ်၌ပင် ဖတ်ရှုပြီးရုံမျှမက ဖတ်ပြီးသမျှ အကြောင်းအရာ၊
အချက်အလက် အမြောက်အမြားကိုလည်း မှတ်မိသိရှိလေသည်။ မိချောင်း
ခေါင်းရှည်နှင့် ခေါင်းတိုကို ဘယ်လိုခွဲရမလဲ သူ သိသည်။ ဂျူးလိယက်ဆီဇာ
ကို ဘယ်သူသတ်သလဲ သူသိသည်။ လောလောဆယ် သူ စူးစမ်းနေသည့်
ဘရင်နီကမ်းခြေရှိ အကောင်ပိစိကလေးများ အကြောင်းကိုလည်း အတော်
များများ သူ သိထားပါသည်။

အငယ်ဆုံး ကလေးမလေး ဆန်နီ ဘော်ဒလဲယားမှာကား အရာဝတ္ထုများ
အား ကိုက်ဖြတ်ရခြင်းကို သဘောကျလေသည်။ သူလေးက နို့စို့အရွယ်
ကလေးငယ်လေးဖြစ်ပြီး သူမအသက်နှင့် မလိုက်အောင် ခန္ဓာကိုယ်လေးက
သေးငယ်လှသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ အရွယ်အစားမှာ ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ဖက်ထက်
သာ ကြီးသည်ဟု ဆိုရသော် အံ့အားသင့်ကြပေမည်။ အရွယ်ကသာ ပြောပ
လောက်အောင် ကြီးမားခြင်း မရှိသော်လည်း သူမ၏ ထက်မြက်သော သွား

လေးချောင်းဖြင့် ကိုက်ဖြတ်နိုင်စွမ်းကတော့ အံ့မခန်းပင်။ အသက်တစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်သော ကလေးမလေးသည် သာမန်လူများ နားမလည်နိုင်သော စကားများအား ဝှေးဝှေးဝေးဝေးဖြင့် တတွတ်တွတ် ပြောလေ့ရှိသည်။ သူမ သုံးနှုန်းလေ့ရှိသော စကားများတွင် ‘ပုလင်း’၊ ‘မေမေ’၊ ‘ကိုက်’ ဟူသော စကားလုံးများမှတစ်ပါး အခြားအရာများကို လူအများစုက နားမလည်ကြ သဖြင့် သူမ ဘာပြောမှန်းသိအောင် လုပ်ရတာ အတော်ဒုက္ခရောက်သည်။ ဥပမာ သူမက သည်မနက် ‘ဂျက်’ ဟု ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေရာ ‘မြူတွေ ကြားမှာ ပေါ်လာတဲ့ ပုံရိပ်ကြီးကို ကြည့်စမ်း။ ထူးဆန်းလိုက်တာ’ ဟူသော သဘော ဖြစ်နိုင်သည်။ သေချာတာကတော့ နှင်းများ ပိန်းပိတ်အောင် ထူထပ်နေသော ဘရင်နီ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် ခပ်ဝေးဝေးမှ ရှည်မျော မျော ပုံရိပ်တစ်ခုက ဘော်ဒလဲယားကလေးများဆီ ဦးတည်၍ လျှောက်လာ သည်။

ဆန်နီက ထိုအရိပ်ကို စိုက်ကြည့်လျက် အချိန်အတော်ကြာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်နေလေရာ ဆူးပါသော ကဏန်းတစ်ကောင်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ စူးစမ်းနေသော ကလေးက မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးက ထိုအရိပ် ကို မြင်သည့်အခါ ဝိုင်အိုလက်ဆီ သွား၍ လက်မောင်းကိုတို့ကာ သူမကို တီထွင်မှု အတွေးနွံထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ကလေးက ပုံရိပ်ကို ညွှန်ပြ ရင်း -

"ဟိုဟာကို ကြည့်စမ်းပါဦး"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုပုံရိပ်က နီးသည်ထက် နီးလာသောအခါ အသေးစိတ်ကို ကလေးများ မြင်လာကြရသည်။ ၎င်းသည် အရွယ်ရောက်ပြီး လူတစ်ယောက်၏ အရွယ်အစားခန့်ဖြစ်ပြီး ၎င်း၏ ခေါင်းက ရှည်မျောမျောနှင့် လေးထောင့်ပုံစံ

ရှိသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

"နင် ဘာလို့ ထင်လဲ"

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကလော့စ်က သူ့မျက်စိနှစ်လုံးကို မှေးစင်းကာ သေချာ စိုက်ကြည့်ရင်း -

"မသိဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက ငါတို့ဆီ ရွေ့လာနေသလိုပဲနော်" ဟု ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်က အနည်းငယ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စွာဖြင့် -

"ကမ်းခြေမှာ ငါတို့ပဲ ရှိတာကို၊ တို့ဆီ လာစရာ ဘယ်သူမှမရှိတာ"

ဟု ပြောသည်။

သူမက ရေပေါ်ရှည်ပစ်ရန် လုပ်ထားသည့် ချောမွတ်နေသော ကျောက်စရစ်ခဲ၊ ရှည်မျောမျောလေးကို ဘယ်ဘက်လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင် ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ သူမတို့ မောင်နှမတစ်သိုက်ကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်စေ သည့် ထိုပုံရိပ်ကို ကျောက်ခဲဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ရန် ရုတ်တရက် တွေးလိုက် မိသည်။

ကလော့စ်က သူ့အစ်မ၏ အတွေးကို ဖတ်လိုက်မိသလိုမျိုး -

"အဲဒီအရာ ကြောက်ဖို့ ကောင်းနေတယ် ဆိုတာက မြူတွေထူပြီး ပိတ်နေ လို့ဖြစ်မှာပါ"

ဟု ပြောသည်။

မှန်ပါသည်။ ထိုပုံရိပ် သူတို့ဆီ ရောက်လာသည့်အခါ သူတို့ ကြောက်လန့် နေသော သူစိမ်းတစ်ယောက် မဟုတ်သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ကလေး များ စိတ်အေးသွားကြသည်။ ထိုသူမှာ သူတို့ ကောင်းကောင်းသိသော 'မစ္စတာပိုး' ဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာပိုးသည် ဘော်ဒလဲယား လင်မယား၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ ကလေးများက သူ့ကို မိသားစုညစာ စားပွဲများတွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေ့ဖူးပြီးသား ဖြစ်သည်။ ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီတို့၏ မိဘများသည် ဧည့်သည်နှင့် တွေ့ဖို့ရှိလျှင် သားသမီးများကို အဝေးသို့ လွှတ်မထားဘဲ ညစာစားပွဲသို့ လူကြီးများနှင့်အတူ တက်ရောက်စေကာ စားပွဲသိမ်းသည်အထိ သူတို့ပြောသော စကားဝိုင်းတွင် ပါဝင်စေသည်။ ထိုမျှသာမက စားပွဲသိမ်းသောအခါတွင်လည်း ဝင်ရောက် ကူညီစေသည်။ ကလေးများက သူ့ကို မှတ်မိနေသည်မှာ မစ္စတာပိုးသည် အမြဲလိုလို အအေးမိ နှာစေးနေတတ်ပြီး တစ်ခါတလေ အခြားအခန်းတစ်ခုသို့ သွား၍ အားပါးတရ ချောင်းဆိုးရန် ခွင့်တောင်းတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မစ္စတာပိုးက မြူနှင်းထဲတွင် သူ့ဦးခေါင်းကို ကြီးမား၍ လေးထောင့်ပုံစံ ပေါက်နေစေသည့် ဦးထုပ်ရှည်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ခဏ မတ်တတ်ရပ်ကာ ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါအုပ်လျက် အကျယ်ကြီး ချောင်းဆိုးနေပြန်သည်။ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်က သာကြောင်းမာကြောင်း မေးမြန်း၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် ရှေ့တိုးလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

"နေကောင်းရဲ့လားရှင့်"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကလော့စ်ကလည်း -

"နေကောင်းရဲ့လား ခင်ဗျ"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆန်နီကပါ -

"နေနောင်းညံ့ညား"

ဟု လိုက်ပြောသည်။ မစ္စတာပိုးက -

"ကောင်းတယ်ကွဲ့၊ ကျေးဇူးပဲ"

ဟု ပြောသော်လည်း သူ့အမူအရာက စိတ်မကောင်းဟန် ပေါက်နေသည်။

ထို့နောက် စက္ကန့်အနည်းမျှ ကြာအောင် မည်သူမျှ စကားမစဖြစ်တော့ချေ။ ကလေးများက မစ္စတာပိုးတစ်ယောက် သူ၏အလုပ်ရှိရာ မြို့ထဲက ဘဏ်မှာ အလုပ်လုပ်နေရမည့်အစား ဘရင်နီ ကမ်းခြေကို ဘာလာလုပ်သလဲဟု အံ့ဩနေမိကြသည်။ ပြီးတော့ သူက ကမ်းခြေသွားရန် ဝတ်စားထားပုံလည်း မရချေ။ နောက်ဆုံးတော့ ဝိုင်အိုလက်ကပင် -

"နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းတဲ့ နေ့လေးတစ်နေ့ပဲနော်"

ဟု စကားစ ပေးလိုက်သည်။

ဆန်နီက ငှက်တစ်ကောင် စိတ်ဆိုးနေသော အသံကဲ့သို့ ဆူညံလာသဖြင့် ကလေးတစ်ယောက် သူမကို ကောက်ယူ ပွေ့ချီလိုက်သည်။ မစ္စတာပိုးက ဘာမှမရှိသော ကမ်းခြေကို ငေးကြည့်လျက် -

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ နေလို့ ကောင်းသားပဲ"

ဟု ခပ်လေးလေး ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် ဆက်၍ -

"ကလေးတို့ကို အတော်ဆိုးရွားတဲ့ သတင်းဆိုးတချို့ ပြောပြရမှာ အားနာလိုက်တာကွယ်"

ဟု ပြောသည်။

ဘော်ဒလဲယား မောင်နှမသုံးယောက်က သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ ဝိုင်အိုလက်မှ ဘယ်ဘက်လက်ထဲ ကျောက်စရစ်ခဲလေး ကိုင်ထားသည်ကို သတိရသွားသဖြင့် ရွံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်နေပြီး မစ္စတာပိုးဆီ မပေါက်လိုက်မိတာကို ဝမ်းသာသွားသည်။ မစ္စတာပိုးက -

"ကလေးတို့ မိဘတွေလေ"

ဟု ပြောကာ စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး -

"မီးအကြီးအကျယ် လောင်တဲ့အထဲမှာ ပျက်စီးသွားကြရှာပြီကွယ်"

ဟု ဆက်ပြောသည်။

ကလေးများက ဘာစကားမှ ပြန်မပြောမိကြချေ။ မစ္စတာပိုးက

"အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးလောင်ပျက်စီးတဲ့ အထဲမှာ သူတို့လည်း ပျက်စီးသွားကြရှာပြီ။ ဒီသတင်းကို ပြောပြရတာ ဦးလည်း အရမ်းအရမ်းကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ် ကလေးတို့ရယ်"

ဟု ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်က မစ္စတာပိုးဆီမှ အကြည့်လွဲကာ သမုဒ္ဒရာကြီးဆီ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မစ္စတာပိုးသည် ဘော်ဒလဲယား ကလေးများကို 'ကလေးတို့ရယ်' ဟု ယခင်က တစ်ခါမှ မခေါ်ခဲ့ဖူးချေ။ သူပြောတာကို ဝိုင်အိုလက် နားလည်သော်လည်း သူမကိုရော၊ သူမ၏ မောင်နှင့် ညီမလေးတို့ကိုပါ ဆိုးရွားသော ပြက်လုံးတစ်ခုအဖြစ် လာရောက် နောက်ပြောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးနေမိသည်။ မစ္စတာပိုးပြောသည့် 'ပျက်စီးသွားကြသည်' ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မှာ 'သေသွားသည်' ဟု ဆိုလိုမှန်း ရိပ်မိသည့် ကလေးတစ်က -

"ပျက်စီးသွားကြတယ် ဆိုတဲ့ စကားလုံးက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်"

ဟု ပြောသည်။

ကလေးတစ်ယောက်မှာ 'ပျက်စီးသွားကြသည်' ဟူသော စကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အမှန်တကယ် သိသော်လည်း မစ္စတာပိုး ဆိုလိုချင်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကို အတိအကျ နားလည်ဖို့တော့ အခက်တွေ့နေဆဲ ဖြစ်သည်။ မစ္စတာပိုး စကားပြောမှားတာပဲ ဖြစ်ရမည်။ မစ္စတာပိုးက -

"မီးသတ်ကားတော့ ရောက်လာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ..."

ဟု ပြောကာ ခဏရပ်လိုက်ပြီး -

"အရမ်း နောက်ကျသွားပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ မီးက စံအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဝါးမျိုပစ်လိုက်လို့ ပြာအတိ ဖြစ်နေပြီ"

ဟု ဆက်ပြောသည်။

ကလေးစုံမျက်စိထဲတွင် မီးတောက်များ တဟုန်းဟုန်း လောင်ကျွမ်းနေသည့် စာကြည့်တိုက်ထဲမှ စာအုပ်များကို မြင်ယောင်လာသည်။ အခုတော့ ထိုစာအုပ်များအားလုံးကို သူ ဘယ်တော့မှ ဖတ်ရတော့မည် မဟုတ်ချေ။ မစ္စတာပိုးက စကားဆက်မပြောမီ လက်ကိုင်ပဝါအုပ်၍ ချောင်းဆက်တိုက် ဆိုးနေပြန်သည်။ ပြီးမှ -

"ဦးက ကလေးတို့ကို အကြောင်းကြားဖို့ ဒီကို လိုက်လာခဲ့တာ။ ရှင်းသင့်တာ ရှင်းနေတုန်း ကလေးတို့ကို ဦးရဲ့အိမ်မှာ ခဏနေလို့ရအောင် ခေါ်သွားပေးမယ်။ ဦးက ကလေးတို့မိဘတွေ ပိုင်ဆိုင်သမျှကို သေတမ်းစာအရ အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ပေးမယ့်သူပါ။ သဘောကတော့ သူတို့ရဲ့ များပြားလှတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ကိုင်တွယ်ထိန်းသိမ်းရင်း ကလေးတို့သွားရမယ့် နေရာကို လမ်းညွှန် ပြသပေးရမှာပါပဲ။ ဝိုင်အိုလက် အသက်ကြီးလာတဲ့အခါ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ကလေးတို့ ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမတိုင်မီတော့ ဘဏ်ကပဲ အခကြေးငွေယူပြီး စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ထားပါလိမ့်မယ်"

ဟု ပြောသည်။

မစ္စတာပိုးက သူ့ကိုယ်သူ သေတမ်းစာ အတည်ပြုပေးမည့်သူဟု ပြောသော်လည်း ဝိုင်အိုလက်စိတ်ထဲတွင်တော့ အာဏာပါးကွက်သားလို ခံစားနေရသည်။ မစ္စတာပိုးသည် သူမတို့ရှိရာ ကမ်းခြေသို့ အေးအေးဆေးဆေး

လျှောက်လာပြီး သူမတို့ဘဝကို အပြီးတိုင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သလိုပင်။

"ဦးနဲ့ လိုက်ခဲ့"

မစ္စတာပိုးက သူ့လက်ကို ကလေးများဆီ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်သည် လက်ထဲမှ ကျောက်စရစ်ခဲကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး သူ့လက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ ကလေးစက ဝိုင်လိုအက်၏ အခြားလက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ ဆန်နီက ကလေးစ၏ အခြားလက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘော်ဒလဲယား ကလေးသုံးယောက်၊ ယခုမူ ဘော်ကလဲယား မိဘမဲ့ ကလေးသုံးယောက်သည် ကမ်းခြေမှ စွန့်ခွာလာရသကဲ့သို့ သူတို့၏ ယခင်ဘဝများမှ စွန့်ခွာသွားရလေတော့သည်။

အခန်း (၂)

ပိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်သာမက ဆန်နီလေးပင် ထိုအချိန်က မည်မျှ ဆိုးရွားစွာ ခံစားရမည်ကို မည်သို့ ဖော်ပြရမည်မှန်း မသိတော့ချေ။ ဘဝတွင် အလွန်အရေးပါသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးဖူးလျှင်တော့ ထိုခံစားချက်ကို ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပေလိမ့်မည်။ မဆုံးရှုံးဖူးသေးဘူးဆိုလျှင်တော့ ထိုစိတ်ကူးမျိုးကို ယောင်၍မျှပင် တွေးကြည့်ဝံ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ဘော်ဒလဲယားကလေးများ အတွက်မူ မိဘနှစ်ပါးစလုံး တစ်ပြိုင်နက် ဆုံးရှုံးသွားရခြင်းကြောင့် အထူးပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် ကောင်းလှပေတော့သည်။ ရက်အတန်ကြာအောင် အိပ်ရာမှ အလန့်တကြား နိုးထနေရခြင်းမှာ စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းလှသည်။ ကလော့စ်သည် စာအုပ်များကို သိပ်စိတ်မဝင်စားတော့ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်ရသည်။ ပိုင်အိုလက်၏ တိထွင်ဆန်းသစ်တတ်သော ဦးနှောက်ထဲမှ ဂီယာသည် ရပ်တန့်သွားသည့်ပုံ ရသည်။ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ဆိုသည်ကို နားမလည်နိုင်သေးသည့် ငယ်ရွယ်လှသော ဆန်နီလေးတောင်မှ အရာဝတ္ထုများကို ကိုက်ဖဲ့ရာတွင် သိပ်စိတ်မပါတော့ချေ။

နေထိုင်စရာ အိမ်ရော၊ ပိုင်ဆိုင်သမျှ အရာအားလုံးပါ ရုတ်တရက်ကြီး ဆုံးရှုံးသွားသည့် အဖြစ်ကို ရင်ဆိုင်ရသည်က လွယ်ကူသော ကိစ္စတော့ မဟုတ်ချေ။ ကိုယ်ပိုင်အခန်း၊ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ရာ ရှိနေခဲ့လျှင်ပင် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများ၏ အိပ်ရာများမှာကား မီးကျွမ်း၍ ပြာပင် ကျနေလေသည်။ မထိခိုက် မပျက်စီး

ဘဲ ကျန်ရှိနေသော အရာတစ်ခုခုရှိပါက ကြည့်ရှုနိုင်ရန် မစ္စတာပိုးက သူတို့ကို ဘော်ဒလဲယားစံအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကာ အကြွင်းအကျန်များကို ပြသသည်။

ကျန်ရှိနေသော အရာမှာလည်း ဆိုးရွားပါသည်။ ဝိုင်အိုလက်၏ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းမှာ မီးစများနှင့် ရောနှောနေသည်။ ကလော့စ် အကြိုက်ဆုံး ဖောင်တိန်ကလေးမှာလည်း ပြာဖြစ်နေသည်။ ဆန်နီ သွားစမ်းကိုက်သည့် ကွင်းများက အရည်ပျော်ကျနေသည်။ ကလေးများမှာ ခုံညားသော စန္ဒရားကြီး၏ အပိုင်းအစများ၊ မစ္စတာ ဘော်ဒလဲယား ဘရန်ဒီ ထည့်တတ်သော စွဲမက်ဖွယ်ရာ ပုလင်းအခွံ၊ သူတို့အမေ မစ္စက်ဘော်ဒလဲယား စာထိုင်ဖတ်လေ့ရှိသော ပြတင်းပေါက်ဘေးရှိ ထိုင်ခုံ၏ အခင်းစွပ် စသည့် သူတို့မြတ်နိုးလှစွာသော စံအိမ်တော်ကြီး၏ လက္ခဏာများကို ဟိုမှသည်သို့ လိုက်ကြည့်ကြသည်။

သူတို့၏အိမ် ပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဘော်ဒလဲယားတို့သည် မစ္စတာပိုးတို့အိမ်တွင် သဘောတူတူ၊ မတူတူ လိုက်လံနေထိုင်ရမည် ဖြစ်သည်။ အခြေအနေများ ငြိမ်သက်သွားပြီးနောက်မှ ရှေ့ဆက်ဖို့ ပြန်လည်အားတင်းကြရပေမည်။ မစ္စတာပိုးမှာ ဘော်ဒလဲယားအမှုကိစ္စများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေရသောကြောင့် အိမ်မှာ နေရသည့်အချိန် မရှိသလောက်ပင်။ အိမ်မှာ ရှိနေသည့် အချိန်ဆိုလျှင်လည်း မကြာခဏ ချောင်းဆိုးနေသဖြင့် စကားလက်ဆုံကျအောင် မပြောရချေ။ မစ္စက်ပိုးက မိဘမဲ့လေးများ အတွက် ကြောင်ကြောင်ကျားကျား အဝတ်အစားများ ဝယ်ပေးသော်လည်း ၎င်းတို့ကို ဝတ်လိုက်သည်နှင့် ယားယံတော့သည်။ အဂ္ဂါနှင့် အဲလ်ဘတ် ဆိုသည့် မစ္စတာပိုး၏ သားနှစ်ယောက်မှာလည်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြင့် စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းလှသည်။ ဘော်ဒလဲယားတို့နှင့် အတူမျှဝေ သုံးစွဲရသော

၎င်းတို့၏ အိပ်ခန်းကျဉ်းလေးမှာလည်း အော်ဂလီဆန်စရာ ပန်းတစ်မျိုး မျိုး၏ အနံ့အသက်မျိုး လှိုင်လျက်ရှိသည်။

ကြက်ဥပြုတ်၊ အာလူးပြုတ်နှင့် အရောင်ကျွတ်ရုံသာ ပြုတ်ထားသော ပဲတောင့်ရှည်များသာ ပါဝင်သည့် အရောင်အဆင်း ကင်းမဲ့သော ညစာကို စားနေရသည့် အခြေအနေမျိုးတွင် မစ္စတာပိုးက မနက်ဖြန်နံနက်ကျလျှင် ဤအိမ်မှ ထွက်ခွာကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သောအခါ ကလေး များ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

သွားကြားတွင် အာလူးစများ ညပ်နေသော အဲလ်ဘတ်က -

"ကောင်းတယ်။ အခုမှပဲ ငါတို့ဘာသာ ငါတို့အခန်း ပြန်နေရတော့မယ်။ မျှ သုံးရတာ စိတ်ညစ်လှပြီ။ ဝိုင်အိုလက်နဲ့ ကလော့စ်ကလည်း အမြဲတမ်း မှိုင်းတွေနေတာပဲ။ ပျော်ဖို့လည်း မကောင်းဘူး"

ဟု ပြောသည်။

အဂ္ဂါက တိရစ္ဆာန်ရုံထဲ ရောက်နေသလိုမျိုး ကြက်ဥခွံကို တံခါးဆီ ပစ် ပေါက်ရင်း -

"ကလေးသွားတွေနဲ့ ကိုက်ထားတဲ့ အရာတွေလည်း နေရာအနှံ့ပဲ"

ဟု ပြောသည်။

သူသည် ဘဏ်လုပ်ငန်းအသင်းတစ်ခုမှ လေးစားဖွယ်ရာ အဖွဲ့ဝင်တစ် ဦး၏ သားသမီးတစ်ယောက် မဟုတ်သလိုမျိုး ပစ်စလက်ခတ် နိုင်လှသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

"သမီးတို့က ဘယ်မှာ သွားနေရမှာလဲ"

ဟု စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စွာ မေးလိုက်သည်။

မစ္စတာပိုးက တစ်ခုခုပြောရန် ပြင်လိုက်သော်လည်း ချောင်းတဟွတ်ဟွ

တ် ထဆိုးသောကြောင့် စကားစ ပြတ်သွားသည်။ နောက်မှ -

"ဒါတွေကို ဦး စီစဉ်ထားပြီးသားပါ။ မြို့တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ နေပြီး ကလေး တို့နဲ့ ဝေးနေတဲ့ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်က ကြည့်ရှုပါလိမ့်မယ်။ သူ့နာမည်က မြို့စားကြီးအိုးလမ် တဲ့"

ဟု ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်က ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆန်နီတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကာ စဉ်းစားရ ကျပ်သွားသည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း မစ္စတာပိုးတို့ မိသားစုနှင့် ထပ်မံနေလိုစိတ် မရှိတော့ပေ။ အခြားတစ်ဖက်တွင်လည်း မြို့စားကြီးအိုးလမ်ကို တစ်ဖက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြားဖူးရုံမျှမက မည်သည့် ပုံပန်းသဏ္ဌာန် ရှိမှန်းလည်း မသိကြ။ မစ္စတာပိုးက -

"သမီးတို့ မိဘတွေရဲ့ ဆန္ဒကတော့ သမီးတို့ကို အဆင်အပြေဆုံး နည်း လမ်းနဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ ညွှန်ကြားထားခဲ့တာပဲ။ ဒီမြို့မှာ အနီးစပ်ဆုံးရှိတာ ရှာကြည့်လိုက်တော့ မြို့ထဲမှာ နေတဲ့သူက မြို့စားကြီး အိုးလမ်ပဲ ရှိတယ်"

ဟု ပြောသည်။

ကလေးတစ်ယောက် ပဲအနည်းငယ်ဝါးပြီး မျိုချလိုက်သဖြင့် တစ်မိနစ်လောက် တော့ စဉ်းစားကြည့်ချိန် ရသွားသည်။ သူက

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေက မြို့စားကြီး အိုးလမ်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို အမျိုးတော်တယ် ဆိုတာကိုတောင်မှ ကျွန်တော်တို့ ကို တစ်ခါမှ မပြောပြဖူးဘူး၊ တကယ်ပြောတာ"

ဟု ပြောသည်။

မစ္စတာပိုးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ခက်ရင်းအား ကိုက်နေသော ဆန်နီ လေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ အနားနားကပ်၍ နားထောင်နေသည်။ သူက -

"သူက သုံးဝမ်းကွဲ အမျိုးစာရင်းက လေးကြိမ်၊ လေးဝမ်းကွဲ အမျိုးစာရင်းက သုံးကြိမ် အပယ်ခံထားရတာကိုးကွဲ့၊ ကလေးတို့ မိသားစုစာရင်းထဲ ဘယ်ရှိတော့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အမျိုးစာရင်းထဲက ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ အနီးစပ်ဆုံးဆွေမျိုးပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ပါ"

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

"သူ ဒီမြို့မှာ နေတယ်ဆိုရင် အဖေတို့၊ အမေတို့က ဘာလို့ သူ့ကို တစ်ခါမှ မဖိတ်တာလဲ"

ဟု မေးလိုက်သည်။ မစ္စတာပိုးက -

"ဖြစ်နိုင်ခြေကတော့ သူက အလုပ်များလွန်းလို့ နေမှာပေါ့ကွယ်။ သူက သရုပ်ဆောင် အငှားလိုက်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က ပြဇာတ်ရုံကုမ္ပဏီတွေဆီ မကြာခဏ ခရီးထွက်နေရတာကိုး"

ဟု ဖြေသည်။ ကလေးစစ်က -

"ကျွန်တော်က တကယ် မြို့စားအစစ်ကြီးလို့ ထင်နေတာ"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မစ္စတာပိုးက -

"သူက မြို့စားကြီးရော သရုပ်ဆောင်ရော နှစ်ခုစလုံးပေါ့ကွယ်၊ ကဲ ... အခု စားနေတဲ့ ညစာကို မြန်မြန်လက်စသတ်ဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးတို့ အထုပ်တွေ အပိုးတွေ ပြင်ထားတော့၊ ဦးက ဘဏ်ကို ပြန်ပြီး အလုပ်တွေ လုပ်စရာ ရှိသေးတယ်၊ ကလေးတို့ရဲ့ တရားဝင် စောင့်ရှောက်သူ အသစ်ကိစ္စတွေ ဘာတွေပေါ့၊ ဦးတော့ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတော့တာပဲ"

ဟု ပြောသည်။

ကလေးသုံးယောက်က မစ္စတာပိုးကို မေးစရာတွေ အများအပြား ရှိသေး

သော်လည်း သူက ပြောပြီးပြီးချင်း စားပွဲဝိုင်းမှ မတ်တတ်ထရပ်ကာ အခန်းထဲမှ သုတ်ခနဲ ထထွက်သွားသည်။ လက်ကိုင်ပဝါအုပ်၍ ချောင်းဆိုးနေသံနှင့် အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားသောကြောင့် တံခါးမြည်သံ ကျွဲခနဲ ကြားလိုက်ကြရသည်။ မစ္စက်ပိုးက ကလေးများအား -

"ဟုတ်ပြီလေ။ မင်းတို့သုံးယောက် အထုပ်စပြင်လိုက်တာ ကောင်းမယ်။ အဂ္ဂါနဲ့ အဲလ်ဘတ်ရေ ...၊ စားပွဲကို လာကူရှင်းပေးကြဦး"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဘော်ဒလဲယား ကလေးသုံးယောက်သည် အိပ်ခန်းထဲ သွား၍ သူတို့ပစ္စည်းကလေးများကို ညှိုးငယ်စွာ ထုပ်ပိုးကြသည်။ မစ္စက်ပိုးက သူ့အတွက် ဝယ်ပေးသော အရုပ်ဆိုးသည့် ရုပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်ချင်းစီကို ကလေးတစ်ယောက် မနှစ်မြို့စွာ ကြည့်လျက် လက်ဆွဲသေတ္တာကလေးထဲ ခေါက်ထည့်လိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က သူမတို့ လောလောဆယ် နေထိုင်သည့် နံဟောင်နေသော အခန်းကျဉ်းကျယ်ကျယ်ကလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆန်နီလေးမှာ အဂ္ဂါနှင့် အဲလ်ဘတ်တို့၏ ရှူးဖိနပ်များကို ကိုက်ရင်းလေးဘက်တွားကာ လှည့်ပတ်သွားနေသည်။ သူမ ချန်ထားပစ်ခဲ့သော သွားကိုက်ရာလေးများကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မေ့လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ဘော်ဒလဲယားကလေးများမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်သာ အခါခါ ကြည့်မိကြရင်း မပြောသာသည့် ကံကြမ္မာကိုပဲ ယိုးမယ်ဖွဲ့ကြရတော့သည်။ ညအိပ်ချိန်ဆိုလျှင် အဂ္ဂါနှင့် အဲလ်ဘတ်တို့၏ ဟောက်သံအကျယ်ကြီးများကြောင့် တစ်ညလုံး တလူးလူး တလွန့်လွန့်ဖြင့် အိပ်မပျော်ရသည့်အပြင် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် စိတ်မောခဲ့ကြရသည်။ နောက်ဆုံး၌ မစ္စတာပိုးက တံခါးလာခေါက်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ခေါင်းပြု၍ -

"ကဲ ... ဘော်ဒလဲယား ကလေးတို့တွေ လာကြ၊ မြို့စားကြီး အိုးလဖ်ဆီ

သွားရမည့်အချိန် ရောက်ပြီ"

ဟု ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်က ပြွတ်သိပ်ကျပ်ညပ်နေသော အိပ်ခန်းကလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း မနှစ်သက်မိသော်လည်း သွားရမှာကျ စိတ်မဖြောင့်သလို ခံစားနေရသည်။ သူမက -

"အခုသွားမှ ရမှာလားဟင်"

ဟု မေးလိုက်သည်။

မစ္စတာပိုးက ပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သော်လည်း မပြောမီ အတန်ကြာ ချောင်းဆိုးနေရပြန်သည်။

"ဟုတ်တယ် သမီး၊ အခု သွားရမယ်။ ဦးက ဘဏ်သွားရင်းနဲ့ လမ်းမှာ သမီးတို့ကို ချပေးခဲ့မှာ။ ဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်ရင် မြန်မြန်လေး သွားမှပဲ ရမယ်။ ကဲ ... အိပ်ရာက ထပြီး အဝတ်လဲချေတော့ကွယ်"

ဟု သူက ခပ်သွက်သွက် ပြောလိုက်သည်။

"ခပ်သွက်သွက်" ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ "အိမ်ထဲကနေ မြန်မြန် ထွက်သွားကြပါတော့" ဟူသော သဘောပင် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘော်ဒလဲယားကလေးများသည် ထိုအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။ မစ္စတာပိုးက မြို့စားကြီးအိုးလမ် နေထိုင်သည်ဆိုသော နေရာသို့ မြို့ကလေး၏ ကျောက်ဒင်းလမ်းအတိုင်း သူ့ကားကို တဂျန်းဂျန်း တဂျိုင်းဂျိုင်းဖြင့် မောင်းလာခဲ့သည်။ 'ဒိုလ်ဒရမ်ဒရိုက်' ဟူသော နယ်မြေတစ်လျှောက်ရှိ မော်တော်ဆိုင်ကယ်များနှင့် မြင်းလှည်းများကိုလည်းကောင်း၊ ရေများ ပန်းထွက်သောကြောင့် ကလေးငယ်များ မကြာခဏ လာရောက် ဆော့ကစားလေ့ရှိပြီး အတွန့်အတက်၊ အခက်အလက်များဖြင့် အနုစိတ်ပုံဖော်ထားသော

‘ဒဖစ်ကယ်လ်’ ရေပန်းရပ်တုကိုလည်းကောင်း၊ တော်ဝင်ဥယျာဉ်နားရှိ အမှိုက်ပုံကြီးအား လည်းကောင်း ဖြတ်ကျော်လာပြီးနောက် သိပ်မကြာခင် မှာပင် မစ္စတာပိုးက အရောင်ပြယ်နေပြီဖြစ်သော အုတ်များဖြင့် ဆောက်ထားသည့် အိမ်တန်းများရှိရာ လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ကားကို မောင်းချလာသည်။ ထို့နောက် လမ်းခုလတ်တွင် ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

"ကဲ ... ရောက်ပြီ။ မင်းတို့ရဲ့ အိမ်အသစ်ကို"

မစ္စတာပိုး၏ လေသံက အူမြူးနေကြောင်း သံသယဖြစ်စရာပင် မလိုပေ။ ဘော်ဒလဲယားကလေးများက ခေါင်းထွက်ကြည့်ကြရာ လမ်းထဲမှ အိမ်လှလှလေးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အုတ်များမှာ သေချာသန့်ရှင်းထားပြီး ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက် ကျယ်ကလေးများမှ ရောင်စုံဖူးပွင့်နေသော ပန်းပင်ကလေးများကို အစီအရီ မြင်နိုင်ပေသည်။ အိမ်တစ်လုံး၏ တံခါးဝတွင်တော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထားသော မိန်းမကြီးတစ်ဦးက ကြေးနီရောင်တံခါးလက်ကိုင်ဖုပေါ် လက်တစ်ဖက် တင်လျက် မတ်တတ်ရပ်ကာ ကလေးများကို ပြုံးကြည့်နေလေသည်။ လက်တစ်ဖက်တွင် ပန်းအိုးကလေးတစ်လုံး ပိုက်ထားသည်။ သူမက -

"ဟဲလို ...။ မင်းတို့က မြို့စားကြီး အိုးလိမ် မွေးစားထားတဲ့ ကလေးတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်"

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ဝိုင်အိုလက်က ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းသွားပြီး မိန်းမကြီးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်စဉ် နွေးထွေးခိုင်မာမှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုခဏတွင် ဝိုင်အိုလက်သည် ဆိုးရွားသော အဖြစ်အပျက်များ အားလုံး ပြီးဆုံးပြီးနောက် သူမနှင့် သူမ၏ မောင်ကလေး၊ ညီမကလေးတို့၏ ဘဝများ ပြန်လည် ကောင်းမွန် သာယာလာတော့မည်ဟု ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်

ခံစားလိုက်ရသည်။ သူမက -

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးက ဝိုင်အိုလက် ဘော်ဒလဲယားပါ။ ဒါက သမီးမောင်လေး ကလော့စ်နဲ့ ညီမလေး ဆန်နီပါ။ ဒါကတော့ သမီးတို့ မိဘတွေ ကွယ်လွန်သွားတည်းက သမီးတို့ကိစ္စအဝဝကို စီစဉ် ဆောင်ရွက် ပေးနေတဲ့ မစ္စတာပိုးပေါ့"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မိန်းမကြီးက အခြားသူများ ပြောကြသလိုပင် ပဋိသန္ဓာရ စကားဆိုကာ -

"ဟုတ်ပါပြီ၊ မတော်တဆမှု အကြောင်းကတော့ ကြားမိပါတယ်၊ အန်တီ က တရားရှင် စထရော့စ်ပါ"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကလော့စ်က -

"နာမည်ပထမစာလုံးက တစ်မျိုးပဲနော်"

ဟု သတိထားမိသလို ပုံစံနှင့် ပြောသည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က

"သော် ... ဒါက အန်တီ့ရဲ့ ဘွဲ့ပါ၊ နာမည်ပထမစာလုံး မဟုတ်ပါဘူး ကွယ်၊ အန်တီက အထက်တန်းတရားရုံးမှာ တရားသူကြီး လုပ်တာ"

ဟု သူမက ရှင်းပြသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

"ကောင်းလိုက်တဲ့ အလုပ်၊ အန်တီက မြို့စားကြီးအိုးလမ်နဲ့ လက်ထပ်ထား တာလားဟင်"

ဟု မေးလိုက်သည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က -

"ဘုရားရေ၊ မဟုတ်တာကွယ်၊ သူနဲ့ အဲဒီလောက် မပတ်သက်ရပါဘူး၊ သူက အန်တီ့အိမ်နီးချင်းပါကွဲ့"

ဟု ပြောသည်။

ကလေးများက တရားရှင် စထရော့စ်၏ ကောင်းစွာ တိုက်ချွတ်ထားသော အိမ်ဘေးရှိ နောက်တစ်အိမ်ကို ကြည့်လိုက်ကြရာ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော အိမ်တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ထိုအိမ်၏ အုပ်ချုပ်များမှာ ကြေးညှော်များကြောင့် အစက်အပြောက်များ ထနေပြီး သာယာသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည့်တိုင် ပြတင်းပေါက် သေးသေးလေးနှစ်ခုကို ပိတ်ထားလေသည်။ ပြတင်းပေါက်များ အထက်တွင်ကား ဘယ်ဘက်သို့ ယိုင်တိုင်တိုင်ဖြစ်နေသော ရှည်လျားညစ်ပတ်သည့် မျှော်စင်တစ်ခုလိုလို အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ ဆေးသုတ်ဖို့ လိုအပ်နေပြီး တံခါးရွက်၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ကောက်ကွေးသော မျက်လုံးတစ်လုံးသဏ္ဌာန်တစ်ခုကို ထွင်းထားသည်။ အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးကို ခြုံပြောရလျှင် တွန့်လိမ်ကာ တစ်ခြမ်းစောင်းကျနေသည့် သွားအပွဲတစ်ချောင်းနှယ်။ ဆန်နီက -

(ပုံ)

"အိုး" ဟု ပြောလိုက်ရာ သည်တစ်ခါတော့ သူမဆိုလိုချင်သည်ကို လူတိုင်း သိကြပေမည်။ ၎င်းမှာ -

"ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့ နေရာနှယ်၊ သမီးတော့ ဒီမှာ လုံးဝ မနေချင်ဘူး"

ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

"ကောင်းပါပြီရှင်၊ ဒါဆိုရင်လည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

ဟု တရားရှင် စထရော့စ်ကို ပြောလိုက်သည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က လက်ထဲမှ ပန်းအိုးကို ပြရင်း -

"အေးကွယ်။ တစ်ရက်ရက်တော့ မင်းတို့ အန်တီ့ကို ပန်းပင် စိုက်တဲ့အခါ လာကူပေးလို့ ရတာပေါ့"

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် -

"အဲဒါဆို သိပ်ကောင်းမှာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမှန်ဆိုရလျှင် တရားရှင် စထရေ့စ်ကို ပန်းပင် ကူစိုက်ပေးခြင်းမှာ ကျေနပ်စရာ ကောင်းမည်ဖြစ်သော်လည်း သူမဆီတွင် နေရသည်က မြို့စားကြီး အိုးလမ်၏ အိမ်မှာ နေရသည်ထက် ပို၍ ကျေနပ်စရာ ကောင်းမည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးတွင် ကွေးကောက်နေသော မျက်လုံးပုံ ထွင်းထားဖို့ ဘယ်လိုလူကများ တွေးမိပါလိမ့်ဟု ဝိုင်အိုလက် အံ့သြနေမိသည်။

ကလေးများကို ပြုံးပြပြီး ချစ်စရာအိမ်ကလေးထဲ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသော တရားရှင် စထရေ့စ်ကို မစွတာပိုးက ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်ရှည်ကိုချွတ်၍ မြှောက်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကလေးက အရှေ့မှသွားကာ မြို့စားကြီးအိုးလမ်၏ အိမ်တံခါးရှိ မျက်လုံးအကွေး၏ အလယ်တည့်တည့်ကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လိုက်သည်။ တစ်ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် တံခါးက ကျိခနဲ ပွင့်လာပြီး မြို့စားကြီး အိုးလမ်ဆိုသူကို ကလေးများ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်လိုက်ကြရသည်။

မြို့စားကြီးအိုးလမ်က ရယ်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘဲနှင့် "ဟဲလို ဟဲလို ဟဲလို" ဟု တဟီးဟီး တဟားဟား နှုတ်ဆက်သည်။ သူသည် ပိန်လရှည်ကြီးဖြစ်ပြီး အမည်းရောင် အစင်းများပါသော မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာက တချို့လူများလိုပင် အမွေးထူလပျစ် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သိသိသာသာ ရှည်လျားသော မျက်ခုံးမွေးနှစ်ခုကြောင့် တစ်ခါတွေ ဖူးရုံဖြင့် မမှတ်မိစရာ မရှိချေ။ မျက်လုံးများက အလွန်တရာ တောက်ပြောင်လွန်းသောကြောင့် သူ့အသွင်မှာ ဆောင်လောင်၍ ဒေါသထွက်နေပုံ ပေါက်နေသည်။ ၎င်းက -

"ဟဲလို ကလေးလေးတို့၊ မင်းတို့ရဲ့ အိမ်အသစ်ဆီကို လှမ်းဝင်ခဲ့ကြလေကွယ်၊ အထဲမှာ ရွံ့တွေ ဘာတွေ ပေမနေရအောင် ခြေထောက်တွေကို အပြင်မှာပဲ သုတ်ပစ်ခဲ့ကြနော်"

ဟု ပြောသည်။

သူတို့အိမ်ထဲ ဝင်လာတော့ မစ္စတာပိုးက နောက်ဆုံးက ဖြစ်သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ် ပြောပုံဆိုပုံမှာ ရယ်စရာကောင်းလှသည်ဟု ဘော်ဒလဲယားကလေးများက မှတ်ချက် ချလိုက်မိကြသည်။ အခန်းမှာကား သူတို့ တွေ့ဖူးသမျှထဲတွင် အညစ်ပတ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ အပြင်ဘက်မှ ရွံ့အနည်းငယ် ပေရုံမျှဖြင့် ထူးပြီး ညစ်ပတ်မသွားနိုင်အောင်ပင်။ နံရံတွင် သံမှိုစွဲ၍ ရိုက်ထားသော ခြင်္သေ့ခေါင်းမှသည် သစ်သားစားပွဲလေးပေါ်ရှိ ပန်းသီးအူတိုင်များ ထည့်ထားသော ပန်းကန်လုံးအထိ အခန်းတွင်းရှိ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အရာအားလုံးကို မျက်နှာကြက်မှ တွဲလောင်းချိတ်ထားသည့် တစ်ခုတည်းသော မီးလုံးကလေး တစ်လုံး၏ မှိန်ပျသော အလင်းရောင်ဖြင့်သာ မြင်ကြရသည်။

ကလေးတစ်က တစ်ခန်းလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း အော်မငိုမိအောင် မိမိကိုယ်ကို ထိန်းနေရသည်။ မစ္စတာပိုးက မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲ မျက်လုံးဖြူကာ လိုက်ကြည့်ရင်း -

"ဒီအခန်းက နည်းနည်းတော့ ရှင်းဖို့လင်းဖို့ လိုနေသလိုပဲနော်"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က -

"ကျွန်တော့်ရဲ့ ခပ်နိမ့်နိမ့် အိမ်ကလေးက ဘော်ဒလဲယား စံအိမ်ကြီးလောက်တော့ ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် ဘယ်ရှိပါ့မလဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဆီက ပိုက်ဆံ နည်းနည်းပါးပါး ရရင်တော့ ဒီထက်နည်းနည်း ပိုကြည့်ကောင်းအောင် ပြင်လို့ရပါတယ်"

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မစ္စတာပိုး၏ မျက်လုံးများက အံ့သြမှုဖြင့် ပြူးကျယ်သွားသည်။

သူက စကားမပြောမီ ချောင်းဆိုးလိုက်ရာ အခန်းမှောင်မှောင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ မစ္စတာပိုးက -

"ဘော်ဒလဲယား ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေအတွက် သုံးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်ပြောရရင် ဝိုင်အိုလက် အရွယ်မရောက်မချင်း လုံးဝ အသုံးပြုမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ"

ဟု တင်းမာစွာ ပြောလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးအိုးလမ်က ခွေးအိုကြီး ဒေါသထွက်သွားသလိုမျိုး တဖျပ်ဖျပ် လက်သော မျက်လုံးများဖြင့် မစ္စတာပိုးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုခဏတွင် သူက မစ္စတာပိုး၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်တော့မည်ဟု ဝိုင်အိုလက် ထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် အိုးလမ်က မျိုသိပ်ကာ ပခုံးသာ တွန့်ပြလိုက်သည်။ မျိုသိပ်လိုက်ကြောင်းကို သိရသည်မှာ သူ၏ လည်ချောင်းပိန်ပိန်ထဲမှ လည်စလုတ် ထောင်သွားသည်ကို ကလေးများ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူက -

"ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲလေ။ ကျွန်တော်ကလည်း သဘောပြောတာပါ။ သူတို့ကို ဒီခေါ်လာပေးလို့ ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ် မစ္စတာပိုး၊ ကဲ ... အခု မင်းတို့ နေရမယ့်အခန်း လိုက်ပြမယ်"

ဟု ပြောသည်။

မစ္စတာပိုးက အိမ်ရှေ့တံခါးမှ အပြင်သို့ လှမ်းထွက်ရင်း -

"ကဲ ... သွားတော့မယ် ဝိုင်အိုလက်တို့၊ ကလေးတို့၊ ဆန်နီတို့ရေ။ မင်းတို့ ဒီမှာ သိပ်ပျော်ကြမှာပဲလို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။ ဦးလည်း မကြာခဏ လာ

တွေ့ပါ့မယ်။ မေးချင်တာ ရှိရင်လည်း ဘဏ်ကို အမြဲ လာတွေ့ပေါ့ကွယ်"

ဟု ပြောသည်။ ကလေးစစ်က -

"ဒါပေမဲ့ ဘဏ်က ဘယ်မှာရှိမှန်းတောင် သားတို့မှ မသိဘဲ"

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မြို့စားကြီး အိုးလမ်က -

"ငါ့မှာ ဒီမြို့ရဲ့ မြေပုံရှိပါတယ်၊ ဂွတ်ဘိုင် မစွတာပိုး"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူက ပြောပြောဆိုဆို တံခါးပိတ်ရန် ကုန်းလိုက်သဖြင့် ဘော်ဒလဲယား ကလေးများမှာ မစွတာပိုးအား နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တစ်ချက်လောက် ပင် လှမ်းကြည့်ခွင့် မရရှာတော့ပေ။ ယခုအချိန်တွင် ကလေးများမှာ မစွတာပိုး၏ အိမ်ကို အနှံ့နံ့သည့်တိုင် ထိုအိမ်တွင် နေရလျှင် အကောင်းသားဟု တွေးကြသည်။ မိဘမဲ့လေးများသည် တံခါးမှ အကြည့်လွှဲ၍ အောက်သို့ ငုံ့နေမိကြရာ မြို့စားကြီးအိုးလမ်၏ ခြေထောက်များက ရှူးဖိနပ် စီးထားသော် ငြား ဘာခြေအိတ်မျှ ဝတ်မထားသည်ကို မြင်လိုက်ကြသည်။ အနက်ရောင် ရှူးဖိနပ်နှင့် ဘောင်းဘီအောက်နားစ လွတ်နေသည့်နေရာ ခြေမျက်စိနား လောက်တွင် အိမ်ရှေ့တံခါးရွက်ပေါ်မှ မျက်လုံးပုံနှင့် တစ်ထေရာတည်း တူသော ဆေးမင်ကြောင်တစ်ခု ထိုးထားသည်ကို ကလေးများ တွေ့လိုက်ကြ ရသည်။ ထိုအခါ မြို့စားကြီးအိုးလမ်၏ အိမ်တွင် နေထိုင်ရသမျှ ကာလ ပတ်လုံး နောက်ထပ် မျက်လုံးပုံပေါင်း မည်မျှ ရှိနေလိမ့်ဦးမည်နည်းဟု အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ကလေးများ၏ အနီးနားတွင် မြို့စားကြီးအိုးလမ် မရှိလျှင်တောင်မှ ထိုမျက်လုံးများက သူတို့ကို တစ်နေရာရာမှ စောင့်ကြည့် နေသလို အစဉ် ခံစားနေကြရမှာပဲ ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၃)

ပထမဦးဆုံး ထင်မြင်ချက်သည် မကြာခဏ ဆိုသလို လုံးဝ မှားယွင်း တတ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဥပမာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ပထမဦးဆုံး ကြည့်မိသော အချိန်တွင် တစ်ခါတည်းနှင့် သဘောကျသွားနိုင်စရာ မရှိ သော်လည်း ခပ်ကြာကြာ ကြည့်လိုက်မိမည် ဆိုပါက မျက်စိယဉ်လာကာ အလွန်ကျေနပ်ဖွယ် ဖြစ်လာတတ်လေသည်။ ဂေါ်ဂွန်ဇီလာချိစ်ကို ပထမဆုံး အကြိမ် စားသည့်အခါ အရသာပြင်းလွန်းသည်ဟု ခံစားရသော်လည်း အချိန်ကြာလာသော အခါတွင်မူ ဂေါ်ဂွန်ဇီလာချိစ်မှတစ်ပါး အခြားစားစရာ ကို မစားချင်လောက်အောင် ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ဆန်နီလေး မွေးစဉ်က က လော့စ်သည် လုံးဝ မနှစ်သက်ခဲ့သော်လည်း သူကလေး ခြောက်ပတ်အရွယ် ရှိလာသောအခါ တပူးတပူး တကပ်ကပ် ဖြစ်နေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကနဦးအမြင်သည်လည်း အချိန် ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ပြောင်းလဲကောင်း ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပါသည်။

ပထမဦးဆုံး ထင်မြင်ချက်ဟူသည် မကြာခဏဆိုသလို မှားယွင်း တတ်သည်ဟု ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မြို့စားကြီး အိုးလ်ဖ်နှင့် သူ၏ စံအိမ် အပေါ် ဘော်ဒလဲယား ကလေးများ မြင်မိသော ပထမဦးဆုံး ထင်မြင်ချက် များသည်လည်း မှားယွင်းခဲ့ပါစေဟု ဆုတောင်းချင်သည်။ သို့သော် မြို့စား ကြီး အိုးလ်ဖ်သည် အမှန်တကယ်ပင် ဆိုးရွားလှသူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ၏ စံ အိမ်သည်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျဖွယ်ရာ ဝင်းခြံတစ်ခြံမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ထင်မြင်ချက်များမူကား ဧကန် အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

မြို့စားကြီးအိုးလမ်း၏ အိမ်သို့ မိဘမဲ့လေးများ ရောက်ပြီး အစောပိုင်းရက်များတွင်တော့ ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီသည် သူတို့နေချင်သော အိမ်သို့ ရောက်လေပြီဟု ယူဆရမလိုပင်။ သို့သော် ထိုသဘောလည်း ပြော၍မရ။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်း၏ အိမ်မှာ အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းသော်လည်း ကလေးသုံးယောက်ကို အိပ်ရာသေးသေးလေး တစ်ခုမျှသာ ရှိသော ညစ်ပတ် ပေရေနေသည့် အိပ်ခန်းတစ်ခုမှာ ထားသည်။ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်မှာ ထိုအိပ်ရာကလေးကို တစ်လှည့်စီ အိပ်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ညတိုင်း အိပ်ရာတွင် တစ်ယောက်က အိပ်လျှင် မာကျောသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တစ်ယောက်က အိပ်ရသည်။ အိပ်ရာခင်းမှာလည်း အလွန် ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်သောကြောင့် သက်သောင့်သက်သာ မရှိဟု ပြောရမည်ပင် ခက်လှသည်။ ဆန်နီကလေးအတွက် အိပ်ရာမှာမူ ဝိုင်အိုလက်က အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ တွဲလောင်းကျနေသော ဖုန်တထောင်းထောင်း ထနေသည့် ခန်းဆီး ကန့်လန့်ကာများကို ဖြုတ်ကာ စု၍ချည်ပြီးလျှင် သူ့ညီမလေး တစ်ကိုယ်စာခန့် အခင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှန်ပြတင်း အကွဲမှာ ခန်းဆီးကန့်လန့်ကာ မရှိတော့သောကြောင့် မနက်တိုင်းလိုပင် ပြတင်းပေါက်မှ နေရောင်ထိုးလာသည်နှင့် ကလေးများမှာ ပူပူလောင်လောင်ဖြင့် အစောကြီး နိုးလာတတ်ကြသည်။ နေ့တိုင်းလိုလိုပင် ဤအတိုင်း နိုးကြရသည်။

အဝတ်မီရီရီရမည့်အစား တစ်ခါက ရေခဲသေတ္တာ ထည့်ခဲ့ဟန်တူသည့် ကတ်ထူပုံးကြီး တစ်ပုံးသာ ရှိသည်။ ယခုအခါ ထိုပုံးထဲသို့ ကလေးသုံးယောက်၏ အဝတ်များ ထည့်ထားသဖြင့် အပုံလိုက် ပြည့်သိပ်နေလေသည်။ အရုပ်များ၊ စာအုပ်များ၊ ကလေးကစားစရာများ ရှိရမည့်အစား မြို့စားကြီးအိုးလမ်းက ကျောက်ခဲများသာ အပုံလိုက် ထားပေးထားသည်။ အဖတ်လိုက်

ကွာကျနေသည့် နံရံရှိ တစ်ခုတည်းသော အဆင်တန်ဆာမှာ မြို့စားကြီးအိုးလဖ်၏ ခြေချင်းဝတ်မှ မျက်လုံးနှင့် တစ်ပုံစံတည်းတူသည့် အကျည်းတန်သော မျက်လုံးပုံကြီးသာ ဖြစ်သည်။ တစ်အိမ်လုံး နေရာအနှံ့ ထိုမျက်လုံးပုံများကို ဆေးခြယ်ထားသည်။

စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်း၍ ကြင်နာတတ်သူမျိုးနှင့်သာ အတူနေရမည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာ့အဆိုးဆုံး ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ပင် နေရနေရ သည်းညည်းခံနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကလေးများ နားလည်ကြပါသည်။

မည်သူမဆို ထိုသို့သာ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သို့သော် မြို့စားကြီး အိုးလဖ်မှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်းရုံမျှမက ကြင်ကြင်နာနာလည်း မရှိပေ။ စိတ်ကလည်း တိုသလို မညှာမတာလည်း ပြုတတ်သည်။ သည်ကြားထဲ ကိုယ်အနံ့ကလည်း နံစော်နေသေးသည်။ ကောင်းသည်ဟု ပြောရမည့် အချက်တစ်ချက်သာ ရှိသည်။ ၎င်းမှာ မြို့စားကြီး အိုးလဖ်က သူတို့အနားမှာ သိပ်ကြာကြာ မနေတတ်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ကလေးများ အိပ်ရာနီးလာပြီး ရေခဲသေတ္တာပုံးအတွင်းမှ အဝတ်အစားများ လဲပြီးသည်နှင့် မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လိုက်လျှင် မြို့စားကြီးအိုးလဖ် ရေးထားခဲ့သော အလုပ်လုပ်ရမည့် စာရင်းဇယားစာရွက်ပိုင်း တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် ညအထိ ပေါ်မလာတော့ပေ။ တစ်နေ့လုံး နီးပါး အိမ်အပြင် ထွက်ချင်ထွက်၊ သို့မဟုတ် ကလေးများအား လိုက်မလာခိုင်းသည့် မျှော်စင်ထက်တွင် ရောက်နေတတ်သည်။ ကလေးများအတွက် သူထားခဲ့သော စာရင်းစာရွက်ထဲမှ လုပ်စရာများမှာလည်း အိမ်အနောက်ဘက်ရှိ မျက်နှာစာကို ဆေးသုတ်ခိုင်းခြင်း၊ ပြတင်းပေါက်တံခါးများ ပြင်ခိုင်းခြင်း စသည့် ခက်ခဲသော အိမ်အလုပ်များ ဖြစ်နေတတ်သည်။ မှတ်စု၏ အောက်ဆုံးတွင်တော့ မြို့စားကြီးအိုးလဖ်၏ လက်မှတ်အစား မျက်လုံး

တစ်လုံးပုံကို ဆွဲထားတတ်သည်။

တစ်ခုသော မနက်ခင်း၌ မှတ်စုစာရွက်ထဲတွင် -

"ဒီည ဖျော်ဖြေပွဲ မလုပ်ခင် ငါ့ရဲ့ ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့သားတွေ ညစာစားဖို့ လာကြလိမ့်မယ်၊ အားလုံးပေါင်း လူဆယ်ယောက်စာကို ညခုနစ်နာရီ ထိုးတာနဲ့ စားဖို့သောက်ဖို့ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထား၊ အစားအသောက်တွေဝယ်၊ ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်၊ စားပွဲကို ရှင်းလင်း၊ ညစာပြင်ပေး၊ စားပြီးလို့ ရှင်းလင်းသိမ်းဆည်းပြီးရင် ဝေးဝေးမှာ သွားနေကြ"

ဟူ၍ ရေးထားသည်။ စာရွက်အောက်ခြေတွင် ပုံမှန်ပါနေကျ မျက်လုံးတစ်လုံးရှိပြီး ဟင်းချက်စရာ ဝယ်ရန် ပိုက်ဆံအချို့ကို မှတ်စု စာရွက်အောက်တွင် တွေ့ရသည်။

မနက်တိုင်းလိုလိုပင် မြို့စားကြီးအိုးလမ်က သူတို့အတွက် မီးခိုးရောင်ခွဲကျိကျိ ယာဂုများကို အိုးကြီးတစ်လုံးဖြင့် မီးဖိုပေါ်တွင် တင်ပေးထားလေသည်။ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်သည် မနက်စာစားရင်း မှတ်စုကို ဖတ်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ကလော့စ်က -

"ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဟင်းမှ မချက်တတ်ဘဲ"

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

"ဟုတ်သားပဲ။ ငါလည်း ပြတင်းပေါက် ဘယ်လိုပြင်ရမယ်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင် ဘယ်လိုရှင်းရမယ် ဆိုတာပဲ သိတာ။ ငါက အဲဒါတွေကို စိတ်ဝင်စားတာကိုး။ ပေါင်မုန့်ကင်တာကလွဲပြီး ဘယ်လိုချက်ရမလဲ ဆိုတာ ငါမသိဘူးဟ"

ဟု ပြောသည်။ ကလော့စ်က -

"တစ်ခါတလေဆို ပေါင်မုန့်ကင်တာတောင်မှ တူးသွားတတ်သေးတယ်လေ"

ဟု ပြန်ပြောသည်။

ကလောင် အပြောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သား ပြုံးလိုက်မိကြသည်။ တစ်ခါက သူတို့နှစ်ယောက်သည် မိဘများအတွက် ထူးထူးခြားခြား မနက်စာ ပြင်ပေးရန် အစောကြီး ထခဲ့ကြသည့်အချိန်ကို ပြန်သတိရမိသွားသည်။ ဝိုင်အိုလက် ကင်သော ပေါင်မုန့်က တူးခြစ်ကာ ညှော်နံ့များ ထွက်လာသဖြင့် သူတို့မိဘများက အိမ်အောက်ထပ် မီးဖိုချောင်မှ သူတို့ဖြစ်အင်ကို အပြေးအလွှား ဆင်းကြည့်ကြသည်။ သူတို့က ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလောင်တို့ လုပ်ထားသည့် တူးခြစ် မည်းနက်နေသော ပေါင်မုန့်ကင် အပိုင်းအစများကို ကြည့်ပြီး ရယ်ပြီးရင်းသာ ရယ်နေကြသည်။ နောက်တော့မှ အမေက တစ်မိသားစုလုံးအတွက် ကိတ်မုန့်များ ဖုတ်ပေးသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

"အဖေတို့၊ အမေတို့ကို ရှိစေချင်လိုက်တာ။ သူတို့သာရှိရင် ငါတို့ကို ဒီလောက် ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ နေရာမှာ ဘယ်တော့မှ နေခိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူး"

ဟု မိဘများကို တမ်းတ လွမ်းဆွတ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

"သူတို့သာရှိရင် အစကတည်းက မြို့စားကြီးအိုးလမ်းနဲ့ နေရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ ဒီနေရာကို အရမ်းမုန်းတာပဲ ဝိုင်အိုလက်ရာ။ ငါ ဒီအိမ်ကို သိပ်မုန်းတာပဲ။ ငါတို့နေရတဲ့ အခန်းကိုလည်း မုန်းတယ်။ ဒီအိမ်အလုပ်တွေ လုပ်နေရတာကိုလည်း မုန်းတယ်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်းကိုလည်း မုန်းတယ်"

ကလောင်၏ လေသံက မြင့်လာပြီး ပို၍ ပို၍ စိတ်တိုလာသည်။ ထိုအခါ ဝိုင်အိုလက်ကပါ -

"ငါလည်း သိပ်မုန်းတာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကလေးက စိတ်သက်သာရာ ရသွားသလို ပုံစံမျိုးဖြင့် သူ့အစ်မကြီးအား ကြည့်လိုက်မိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကိုယ်မုန်းတီးသော အရာတစ်ခုခုကို တစ်ယောက်ယောက်နှင့် သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်ကြောင်း ပြောရသည့် အခါ ဆိုးရွားလှသည့် အခြေအနေမှ ပို၍ နေရထိုင်ရ သက်သာစေလေသည်။ သူမက

"အခု ဖြစ်နေတဲ့ ငါတို့ဘဝတွေနဲ့ ပတ်သက်သမျှ အားလုံးကို မုန်းလိုက်တာ ကလေးရယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ဆက်ပြီး ကြံကြံခံရမယ်"

ဟု ပြောသည်။

ထိုစကားမှာ ကလေးတို့အဖေ မစ္စတာ ဘော်ဒလဲယား ပြောလေ့ရှိသော စကားတစ်ခွန်းဖြစ်ပြီး 'ရွှင်လန်း တက်ကြွ နေကြရမယ်' ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ် ပင် ဖြစ်သည်။ ကလေးက -

"နင်ပြောတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့စားကြီး အိုးလမ်က ဆက်ပြီး တွန်းချ နေဦးမယ် ဆိုရင်တော့ ကြံကြံခံနေရဖို့က အတော်ခက်တယ်ဟ"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆန်နီက ယာဂုခပ်သောဇွန်းကို စားပွဲနှင့် တပြန်းပြန်းရိုက်ကာ "ဂျွတ်" ဟု စီခနဲ ထအော်သည်။

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလေးက စကားစဖြတ်ကာ မြို့စားကြီးအိုးလမ်၏ မှတ်စုကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်သည်။ ကလေးက -

"ငါတို့ချက်ပြုတ်နည်း စာအုပ်တစ်အုပ်တော့ ရှာတတ်မှ ဖြစ်မယ်။ ရိုးရိုးတန်းတန်း ဟင်းလေးတစ်ခွက်ချက်ဖို့ အဲဒီလောက် ခက်မှာ မဟုတ်ပါ

ဘူး"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်က မြို့စားကြီး အိုးလမ်၏ မီးဖိုချောင်ထဲရှိ ဗီရို အံဆွဲများကို ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက်နှင့် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ရှာကြ သော်လည်း မည်သည့်ချက်ပြုတ်နည်း စာအုပ်မှ မတွေ့ကြရပေ။ ဝိုင်အို လက်က -

"အံ့ဩတယ်လို့ ငါမပြောတော့ပါဘူးဟယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ဘာစာအုပ်မှ ရှာတွေ့ မှာ မဟုတ်ဘူး"

ဟု ပြောသည်။ ကလော့စ်က စိတ်သောက ရောက်စွာဖြင့် -

"ငါ သိပါတယ်။ စာအုပ်တွေဖတ်ရတဲ့ အရသာကို လွမ်းလိုက်တာဟာ၊ တစ်ခါလောက် အပြင်ထွက်ပြီး စာကြည့်တိုက် တစ်ခုတလေများ ရှိမလား သွားရှာကြည့်ဦးမယ်"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

"ဒီနေ့တော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါတို့ လူဆယ်လောက်စာ ဟင်းချက်ရ ဦးမှာ"

ဟု ပြောသည်။

ထိုခဏတွင် အိမ်ရှေ့မှ တံခါးခေါက်သံ ထွက်လာသည်။ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်တို့ တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်လိုက်မိကြ သည်။ ဝိုင်အိုလက်က တအံ့တဩဖြင့် -

"ဒီလောကမှာ ဘယ်သူကများ မြို့စားကြီးအိုးလမ်ရဲ့ အိမ်ကို လာလည်ချင် ရတာလဲ"

ဟု အကျယ်ကြီး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ကလော့စ်က မျှော်လင့်ချက်

မပြတ်သေးပုံဖြင့် -

"ငါတို့ဆီ လာလည်တာ ဆိုရင်ကော"

ဟု ပြောသည်။

ဘော်ဒလဲယားမိဘများ ဆုံးပါးသွားကြကတည်းက သူတို့မိဘ၏ မိတ်ဆွေအများစုမှာ ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများကို ရှောင်ခွာကုန်ကြ သည်။ ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်ခြင်း၊ စာရေးသားခြင်းများ ရပ်တန့်ကုန်ပြီး ကလေးများကို လာ၍ပင် မကြည့်ခြင်းကြောင့် အလွန် အထီးကျန်ကြရလေ သည်။

တကယ်တော့ လူအများသည် ဝမ်းနည်းပူဆွေးလျက်ရှိသော မည်သည့် အသိမိတ်ဆွေ အရင်းခေါက်ခေါက်ကိုမျှ ဤသို့ ပြုလုပ်ပေးမိတတ်ကြပေ။ ချစ်မြတ်နိုးသူ တစ်ဦးဦး ဆုံးရှုံးသွားသောအခါ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်အား လူအများက လျစ်လျူရှုလိုက်ကြသည့်အခါ အနီးအနားက လက်ရှိမိတ်ဆွေ သည်သာ ဘဝမှာ အလိုအပ်ဆုံး ဖြစ်တတ်ကြသည်။ ဤကား ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းသည့် အမှန်တရား ဖြစ်သည်။

ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီသည် အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာပြီးနောက် မျက်လုံးနေရာ အပေါက်ဝကလေးမှ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်အပြင်ဘက်ရှိ တရားရှင် စထရော့စ်ကလည်း သူတို့ကို ပြန်ချောင်းကြည့်နေသည်။ ထိုအခါ သူတို့ခမျာ အလွန်တရာ ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်သွားပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ကြသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

"တရားရှင် စထရော့စ်ပါလား"

ဟု အော်ကာ -

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ အထဲကို ကြွပါရှင်"

ဟု ပြောသည်။

သို့သော် တရားရှင် စထရော့စ်မှာ နေရာမှ မရွေ့ချေ။ အလင်းရောင် မှိန်ပျံ့နှင့် မြင်နေရသည့် ညစ်ပတ်နေသော အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ချင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကလေးများက နားလည်လိုက်သည်။ သူမက တံခါးဝတွင် ကိုးရိုးကားရား မတ်တတ်ရပ်နေကြသော ဘော်ဒလဲယား ကလေးများအား

"အကြာကြီးနေလို့ မရလို့ အန်တီကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်၊ ကလေးတို့ ဘယ်လိုများ နေထိုင်ကြသလဲလို့ ကြည့်ချင်လို့ပါ။ အထက်တန်း တရားရုံးမှာ အရမ်းကိုခက်ခဲတဲ့ အမှုတစ်ခု လုပ်စရာ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီကိစ္စအတွက် အန်တီ အချိန်အများကြီး ပေးရဦးမှာမို့ပါ"

ဟု ပြောသည်။

စာဖတ်ချင်ဇော ကြီးနေသော ကလော့စ်က -

"ဘယ်လို အမှုမျိုးပါလိမ့်"

ဟု သတင်းအသစ်များ ရလိုရငြား မေးလိုက်သည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က -

"ဒါတော့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရမို့ အန်တီ ပြောပြလို့ မရဘူးကွဲ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောပြလို့ ရတာ ရှိတယ်၊ အဲဒါက အဆိပ်ရှိတဲ့ အပင်တစ်ပင် အကြောင်းနဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်က အကြွေးဝယ်ကတ်ကို တရားမဝင် အသုံးပြုနေတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပဲ"

ဟု ပြောသည်။ ဆန်နီက -

"ယီးကာ"

ဟု စီခနဲ ထအော်လိုက်ရာ မည်သည့် အကြောင်းအရာကို ပြောနေမှန်း သူ နားလည်နိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိသော်လည်း -

‘စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလိုက်တာ’

ဟု ဆိုလိုချင်ပုံ ပေါ်သည်။ တရားရှင် စထရောက ဆန်နီ့ကို ငုံ့ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်သည်။ သူမက -

"အေးကွယ်။ ယီးကာပေါ့"

ဟု ဆန်နီ့ စကားကို သံယောင်လိုက် ပြောသည်။

သူမက ပြောပြောဆိုဆို ကလေး၏ ခေါင်းလေးဆီ လက်လှမ်းလိုက်စဉ် ဆန်နီက စထရော့စ်၏ လက်ကိုကိုင်ပြီး ခပ်ဖွဖွ ကိုက်လိုက်သည်။ ဝိုင်အို လက်က -

"ဒါ အန်တီ့ကို သူ သဘောကျတယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ။ သူ သဘောမကျ ဘူးဆိုရင် တအား ကိုက်ပစ်တတ်တယ်။ ရေချိုးပေးမယ်ဆိုရင်ရောပဲ"

ဟု ရှင်းပြသည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က -

"ဪ ... ဟုတ်လား၊ သိပါပြီကွယ်။ က ... ခု ကလေးတို့ ဘယ်လို ဆက် လုပ်ကြမတုံး။ ကလေးတို့ ဘာလုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒများ ရှိသလဲ"

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကလေးများက သူတို့ ဆန္ဒရှိသမျှ အရာအားလုံးကို စဉ်းစားရင်း တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ဥပမာ အိပ်ရာ နောက်တစ်ခု၊ ဆန်နီ့အတွက် ပုခက် မည်မည်ရရ တစ်ခု။ သူတို့အခန်းထဲ မှ ပြတင်းပေါက်အတွက် ခန်းဆီးကန့်လန့်ကာများ၊ ကတ်ထူပုံးတစ်ပုံး အစား ဗီရိုတစ်လုံး၊ အမှန်တကယ် ဆန္ဒအရှိဆုံးကတော့ သူတို့နှင့် မြို့စား ကြီး အိုးလမ် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မပတ်သက်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး သူ တို့၏ စံအိမ်အစစ်အမှန်တွင် မိဘများနှင့် အတူတူရှိချင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုဆန္ဒမှာ မည်သို့မျှ ဖြစ်လာစရာအကြောင်း မရှိတော့ချေ။ ဝိုင်အို

လက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီ ဘော်ဒလဲယား သူတို့စဉ်းစားမိသော မေးခွန်းများအတွက် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေမိကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကလော့စ်က -

"ချက်ပြုတ်နည်း စာအုပ်တစ်အုပ်လောက်များ ငှားလို့ ရမလားခင်ဗျာ၊ မြို့စားကြီးအိုးလံဖ်က သူ့ပြဇာတ် အဖွဲ့သားများအတွက် ညစာပြင်ပေးဖို့ မှာထားလို့ပါ၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာလည်း ချက်ပြုတ်နည်းစာအုပ် တစ်အုပ်တလေမှ ရှာမတွေ့ဘူး"

ဟု ပြောသည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က -

"ဘုရားရေ၊ ပြဇာတ်အဖွဲ့သားများအတွက် ညစာ ချက်ပေးရမယ် ဆိုတာကတော့ လွန်တာပေါ့၊ ကလေးတွေကို မတရားခိုင်းသလိုပဲ"

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဝိုင်အိုလက်က -

"မြို့စားကြီးအိုးလံဖ်က သမီးတို့ကို တာဝန်တွေ အများကြီး ပေးထားတာ"

ဟု ပြောသည်။

တကယ်တော့ -

"မြို့စားကြီးအိုးလံဖ်က တော်တော် ဆိုးတဲ့သူပဲရှင်"

ဟု ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် ပြောပြလိုက်သည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က -

"အေးလေ၊ ဟိုဘက်မှာ ရှိတဲ့ အန်တီ့အိမ် လိုက်ခဲ့လိုက်လေနော်၊ အဲဒီကျမှ ကလေးတို့လိုချင်တဲ့ ချက်ပြုတ်နည်းစာအုပ်ကို ရှာကြတာပေါ့"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကလေးများက သဘောတူလိုက်ကြပြီး တစ်ဖက်အိမ်မှ တရားရှင် စထရော့စ်၏ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသော အိမ်ကလေးဆီ လိုက်သွားကြသည်။ သူမ

က ခုံညားသော အိမ်အဝင်လမ်းကို ဖြတ်ကာ ပန်းရနံ့များ မွှေးကြိုင်နေသော အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုဆီ ခေါ်သွားသည်။ အခန်းတွင်းကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကလေးများမှာ စာအုပ်ကို အလွယ်တကူ ရှာတွေ့ဖို့ထက် ပိုဝမ်းသာသွားကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကလေးတစ်က ပိုသည်။

ထိုအခန်းက စာကြည့်ခန်း ဖြစ်သည်။ အများသုံး စာကြည့်တိုက် မဟုတ်သော်လည်း သီးသန့်စာကြည့်ခန်း ဖြစ်သောကြောင့် တရားရှင် စထရော့စ်နှင့် ဆိုင်သည့် စာအုပ်များကို တစုတဝေးတည်း တွေ့ရသည်။ ကြမ်းပြင်မှ မျက်နှာကြက်တိုင်အောင် စာအုပ်စင်များ ရှိနေသည်။ အခန်း၏အလယ်တွင်လည်း စာအုပ်စင်များ ခွဲထားသည်။ စာအုပ်များမရှိသည့် တစ်ခုတည်းသောနေရာကား သက်သောင့်သက်သာ ရှိမည့်ပုံပေါ်သည့် ကုလားထိုင်ကြီးများ၊ စာဖတ်ရန် အလင်းရောင် လုံလောက်စွာ ပေးနိုင်သည့် ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်တစ်လုံးနှင့် သစ်သားစားပွဲ တစ်လုံးတို့ ရှိနေသည့် အခန်းထောင့်တစ်နေရာပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့မိဘများ၏ စာကြည့်တိုက်လောက် မကြီးမားသော်လည်း နွေးနွေးထွေးထွေး သက်သောင့်သက်သာ ရှိသောကြောင့် ဘော်ဒလဲယား ကလေးများမှာ ပျော်မြူးနေမိကြသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

"ဟယ် ...၊ စာကြည့်တိုက်ကြီးက လှလိုက်တာနော်"

ဟု ပြောသည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က -

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ အန်တီက စာအုပ်တွေကို နှစ်နဲ့ချီ စုလာတာဆိုတော့ စုဆောင်းထားသမျှ စာအုပ်တွေအတွက် သိပ်ဂုဏ်ယူတာ၊ ကလေးတို့သာ ကောင်းကောင်း ကိုင်မယ်ဆိုလို့ကတော့ ကြိုက်တဲ့အချိန်သာ စာအုပ်လာငှားပါကွယ်၊ အန်တီက ကြိုဆိုနေမှာပါ။ ကဲ ... အခု ချက်ပြုတ်နည်း စာအုပ်တွေက ဟောဟို နံရံအရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာ။ အန်တီတို့ သွားကြည့်ကြမလား"

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

"ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် စက်မှုလက်မှု နည်းပညာနဲ့ဆိုင်တဲ့ စာအုပ်တွေကို တစ်ချက် ကြည့်လို့ ရမလားဟင်၊ သမီးက ပစ္စည်းတွေ တီထွင်ရတာ အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားတာ"

ဟု ပြောသည်။ ကလော့စ်ကလည်း -

"ကျွန်တော်က ဝံပုလွေတွေအကြောင်း စာအုပ်တွေ ကြည့်ချင်တယ်။ မကြာသေးခင်ကပဲ မြောက်အမေရိက အရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေအကြောင်း စွဲလမ်းနေမိလို့လေ"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဆန်နီကလည်း -

"ဘွဲ့ခံ"

ဟု ထအော်ရာ

"သမီးအတွက်လည်း ပုံတွေပါတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်လောက် ယူဖို့ မမေ့နဲ့ နော်"

ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်မည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က ပြုံးကာ -

"ကလေးတို့က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးတွေနဲ့ စာအုပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားတာ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ ဟင်းချက် နည်းစာအုပ် ကောင်းကောင်းတစ်အုပ် ရှာရမယ်ထင်တယ်။ မဟုတ်ဘူးလား ကွဲ့"

ဟု ပြောသည်။

ကလေးများက သဘောတူလိုက်ကြပြီး မိနစ်သုံးဆယ်ကြာမျှ တရားရှင် စထရော့စ် မှတ်ချက်ပြုပေးသော ချက်ပြုတ်နည်းစာအုပ် အတော်များများကို စေ့စပ်စွာ လိုက်ရှာကြည့်ကြသည်။ အမှန်အတိုင်းဆိုရလျှင် မိဘမဲ့လေး သုံး

ယောက်မှာ မြို့စားကြီးအိုးလမ်း၏ အိမ်မှ ထွက်လာသည်နှင့် အလွန် စိတ်
လှုပ်ရှားလျက်ရှိကာ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ စာကြည့်တိုက်ထဲ ရောက်သွား
သောအခါတွင်လည်း ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့ကိုပင် အာရုံမရလောက်အောင် အာရုံ
များ ပျံ့လွင့်နေလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကလေးက အရသာလည်းရှိ၊
ပြင်ဆင်ရန်လည်း လွယ်ကူသည့် ဟင်းချက်နည်းတစ်ခုကို ရှာတွေ့သွား
သည်။ သူက -

"ဒီမယ် နားထောင်။ ဒါ ပတ်တာနက်စတာ" လို့ခေါ်တဲ့ အီတလီ ခေါက်ဆွဲ
ချက်တဲ့ ဟင်းအနှစ်ချက်နည်းပဲ။ ငါတို့လုပ်ရမှာက အိုးတစ်လုံးထဲကို
သံလွင်ဆီနဲ့ အနှစ်ရအောင် ချက်ရမှာ။ ဆူးကောက်ပင်တွေရယ်၊ ငါးပါးနီ
တွေရယ်၊ ကြက်သွန်ဖြူရယ်၊ လှီးထားတဲ့ နံနံပင်ရယ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးရယ် အိုး
တစ်လုံးထဲ အတူထည့်ပြီး ခေါက်ဆွဲလုပ်ရုံပဲ"

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

"လွယ်သားပဲ"

ဟု ပြောကာ သဘောတူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများက တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ စာကြည့်တိုက်နှင့် တရားရှင် စထရော့စ်
လို လူမျိုး ဘေးအိမ်တွင် ရှိနေသောကြောင့်သာ ကလေးများအဖို့ ပတ်တာ
နက်စတာ ဟင်းအနှစ်ကို သူတို့ဘာသာ ပြုလုပ်ရန် ဤမျှ လွယ်ကူသွားခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထိုဟင်းလျာကို မြို့စားကြီး အိုးလမ်းအတွက် ချက်ပြုတ်ပေးလိုက်
လျှင်တော့ ကလေးများ သက်သက်သာသာ နေလို့ထိုင်လို့ ရလိမ့်မည်
ထင်သည်။

အခန်း (၄)

ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများသည် ချက်ပြုတ်နည်းစာအုပ်မှ ပတ်တာ နက်စကာ ဟင်းအနှစ်ချက်နည်းကို စာရွက်တစ်ရွက်ဖြကာ ကူးယူလိုက်ကြ သည်။ ကြင်နာတတ်သော တရားရှင် စထရော့စ်က လိုအပ်သော ပစ္စည်းပစ္စယများ ဝယ်ရန် ဈေးသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ် ထားခဲ့သော ပိုက်ဆံက များများစားစား မဟုတ်သော်လည်း ကလေးများ လိုအပ်သမျှကို ဝယ်လို့ရသွားသည်။

သံလွင်သီးများကို အမျိုးစုံအောင် လိုက်မြည်းကြည့်ပြီး အကြိုက်ဆုံးဖြစ် သည့် လမ်းဘေးဈေးသည် တစ်ယောက်ဆီမှ ဝယ်လာခဲ့ကြသည်။ အီတလီ ခေါက်ဆွဲခြောက်ဆိုင်တွင် ပုံဖော်ထားသော ခေါက်ဆွဲများကို သူတို့က စိတ် ဝင်တစား ရွေးချယ် တောင်းဆိုသဖြင့် ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက အပြေးအလွှား စီစဉ်ပေးသည်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်မှာ လူဆယ်ယောက်စာဟု ဖော်ပြထား သော်လည်း သူတို့အပါအဝင် လူဆယ့်သုံးယောက်စာ ပြင်ရပေမည်။ ထို့နောက် အရသာစူးသော ကြက်သွန်ဥကြီးများ၊ ဆားနယ်ထားသော ငါးပါးနီလေးများ၊ အရသာ ထူးခြားကောင်းမွန်သော ဆူးကောက်ပင် အဖူး များနှင့် ခရမ်းချဉ်သီးများကို ဝယ်လာခဲ့ကြသည်။ ခရမ်းချဉ်သီးများသည် လူအများ သိကြသလို ဟင်းသီးဟင်းရွက် မဟုတ်ဘဲ အသီးအနှံ အမျိုး အစားတွင် ပါဝင်သည်။ ပူတင်း အရောအနှောထုပ်များကိုလည်း အတော် များများ ဝယ်လာခဲ့ကြရာ အချို့ပွဲများအတွက်ပါ ပြင်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု တွေးနေကြသည်။ သူတို့ဘက်ကသာ အရသာရှိသော ဟင်းတစ်ခွက် ပြုလုပ်

ပေးနိုင်မည်ဆိုလျှင် မြို့စားကြီး အိုးလမ်က သူတို့အပေါ် သည့်ထက် အနည်းငယ်မျှ ပိုပြီး ကြင်နာနိုင်ကောင်းပါရဲ့ဟုလည်း တွေးမိကြသည်။ မောင်နှမတစ်သိုက် အိမ်အပြန် လမ်းလျှောက်လာစဉ် ဝိုင်အိုလက်က တရား ရှင် စထရော့စ်အား -

"ဒီနေ့ အခုလို လိုက်ကူညီပေးတာ အရမ်းကို ကျေနပ်စရာ ကောင်းတာပဲ။ အန်တီမရှိရင် သမီးတို့ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး"

ပြောလိုက်သည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က -

"မင်းတို့ကို ကြည့်ရတာ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ကြတဲ့ပုံ ရကြပါတယ်။ တစ်ခုခု စဉ်းစားထားကြမယ်လို့လည်း အန်တီ ပြောရဲတယ်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်က ကလေးတို့ကို ဒီလောက်များပြားတဲ့ ဟင်းလျာတွေကို ပြင်ခိုင်းတာ အန်တီ့အနေနဲ့ ထူးဆန်းလွန်းလို့ပါ။ အင်းလေ ... ခုတော့ တို့တစ်တွေ အတူရှိနေကြပြီပဲ။ အန်တီ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ဟင်းချက်စရာတွေ သွားထား လိုက်ဦးမယ်။ ကလေးတို့ ကိစ္စဝိစ္စတွေ ပြီးတဲ့အခါ အန်တီ့စာအုပ်တိုက်က စာအုပ်တွေ လာငှားကြလေ။ အန်တီ မျှော်နေမယ်"

ဟု ပြောသည်။ ကလော့စ်က -

"မနက်ဖြန် ဆိုရင်ကော။ မနက်ဖြန် လာငှားလို့ ရမလား"

ဟု အမြန် မေးလိုက်သည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က ပြုံးလျက် -

"မရစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး ထင်တာပဲကွဲ့"

ဟု ပြန်ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

"သမီးတို့ အန်တီ့ကို ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ရှင်"

ဟု ဂရုတစိုက် ပြောသည်။

မြို့စားကြီးအိုးလမ်းနှင့် သူတို့မိဘများ၏ နာရေးကြောင့် ဆိုးဆိုးရွားရွား စိတ်ထိခိုက်နေကြရသော ကလေးများကို မည်သည့်လူကြီးများကမှ ကြင် ကြင်နာနာ မဆက်ဆံခဲ့ကြချေ။ စထရော့စ်က သူတို့အား ယခုလို နွေးထွေး ကြင်နာစွာ ဆက်ဆံသောအခါ ပြောမပြတ်တတ်အောင်ပင် ကျေးဇူးတင်နေကြ သည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

"မနက်ဖြန်ကျရင် အန်တီ့စာကြည့်တိုက်ထဲ မဝင်ခင် ကလော့စ်နဲ့ သမီး က အန်တီ့အတွက် အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်ပေးချင်ပါတယ်။ ဆန်နီလေးက အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့ အရွယ် မရောက်သေးပေမယ့် တစ်နေရာရာမှာတော့ ကူညီပေးလို့ ရမှာပါ"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တရားရှင် စထရော့စ်က ကလေးသုံးယောက်ကို ပြုံးပြလိုက်သော်လည်း သူမ၏ မျက်လုံးများက ဝမ်းနည်းရိပ်တို့ စွက်နေကြသည်။ သူမက လက် တစ်ဖက်ဖြင့် ဝိုင်အိုလက် ဆံပင်များကို သပ်ပေးလိုက်ရာ ဝိုင်အိုလက်မမျှာ ထိုခဏတွင် ပို၍ နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းလာသလို ခံစားရသည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က -

"မလိုပါဘူးကွယ်၊ ကလေးတို့ကို အန်တီ့အိမ်က အမြဲ ကြိုဆိုနေမှာပါ"

ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် သူမက လှည့်ထွက်ကာ သူမ၏အိမ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ဘော်ဒ လဲယား ကလေးများက သူမ ထွက်သွားရာသို့ ခဏမျှ လိုက်ကြည့်နေကြပြီး နောက် သူတို့လည်း သူတို့အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်ကြသည်။

တစ်နေ့ခင်းလုံး ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီသည် စာအုပ်ထဲမှ ကူး ယူလာသော ဟင်းချက်နည်းအတိုင်း ပတ်တာနက်စာ ဟင်းလျာ အနှစ်ရည်

ကို ချက်ကြသည်။ ဝိုင်အိုလက်က ကြက်သွန်ဖြူကို အခွံနွာ၍ ထုထောင်းကာ ငါးပါးနီများကို ရေဆေး၍ ခုတ်ထစ်သည်။ ကလော့စ်က ခရမ်းချဉ်သီးများကို အပိုင်းပိုင်း စိတ်၍ သံလွင်သီးများကို အစေ့ထုတ်သည်။ ဆန်နီက သစ်သားဇွန်းဖြင့် အိုးတစ်လုံးကို တဒေါင်ဒေါင် ခေါက်ကာ စိတ်ကူးတည့်ရာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အထပ်ထပ် အော်ဆိုသည်။

ကလေးသုံးယောက်မှာ မြို့စားကြီး အိုးလမ်၏ အိမ်ကို ရောက်စက လောက် စိတ်မဆင်းရဲတော့သလို ခံစားကြရသည်။ မကြာခင် ဟင်းအနှစ်ရည်များ ပွက်ပွက်ဆူ၍ အမြုပ်ပလုံစီ ထလာသည်။ ဟင်းအနံ့မှာ လေကြောင်းသင့်ရာ တစ်ချက်တစ်ချက် ပျံ့လွင့်လာပြီး မီးဖိုချောင် တစ်ခုလုံးလည်း ပူသည်ထက် ပူလာသည်။ အိမ်ရှင်မတို့ အခေါ်အဝေါ်ဖြင့် ဆိုလျှင် 'မီးအေးအေးဖြင့် နွေးရတော့မည်' ဖြစ်သည်။

မိဘမဲ့လေးသုံးယောက်သည် သူတို့မိဘများရှိစဉ်က စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ အမှတ်တရများ အကြောင်းနှင့် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် အချိန်ဖြုန်းခွင့် ပြုသော အံ့ဖွယ် အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးအဖြစ် သူတို့အားလုံး သဘောတူသည့် တရားရှင် စထရော့စ်၏ အကြောင်းများ ပြောရင်း ချောကလက်ပူတင်း လုပ်လိုက်၊ အရသာ မြည်းကြည့်လိုက် လုပ်နေကြသည်။

ရေခဲသေတ္တာထဲသို့ ပူတင်းများကို အအေးခံရန် ထည့်ပြီးသောအခါ ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီတို့သည် အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ဗုံးပေါက်သလို အုန်းခနဲ ကျယ်လောင်သော တံခါးဖွင့်သံကြီးကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် မည်သူ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီ ဆိုသည်ကို ပြောပြနေစရာ လိုမည် မထင်ချေ။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က အသံကို ခြစ်ကုတ်၍ -

"ဟဲ့ ... မိဘမဲ့ကလေးတွေ၊ ဘယ်ရောက်နေကြသတုံး။ မိဘမဲ့တွေ" ဟု အော်ခေါ်သည်။ ကလော့စ်က -

"မီးဖိုချောင်ထဲမှာပါ မြို့စားကြီးအိုးလိမ်ခင်ဗျ။ ညစာချက်တာ လက်စသတ်နေလို့ပါ"

ဟု ပြန်အော်လိုက်သည်။

"မဟုတ်လို့ကတော့ကွာ"

မြို့စားကြီးအိုးလိမ်က ပြောရင်းဆိုရင်း မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လာသည်။ သူက ကလေးသုံးယောက်ကို စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်ရှုရင်း -

"ငါ့အဖွဲ့သားတွေ အနောက်မှာ ပါလာတယ်၊ သူတို့ အရမ်း ဆာနေကြပြီ၊ အမဲသားကင်က ဘယ်မှာလဲ"

ဟု မေးသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

"အမဲသားကင် မလုပ်ပါဘူး၊ ပတ်တာနက်စတာ ဟင်းအနှစ်ရည် လုပ်တာ ပါ"

ဟု ဖြေသည်။ မြို့စားကြီးအိုးလိမ်က -

"ဘာ ...၊ အမဲသားကင် မရှိဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား"

ဟု မေးပြန်သည်။ ကလေးစစ်က -

"ဦးက ကျွန်တော်တို့ကို အမဲသား ကင်ပါလို့မှ မပြောခဲ့တာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးအိုးလိမ်က ကလေးများအနားသို့ လျှောခနဲ ရောက်လာရာ ကလေးများက သူ့အား မော့ကြည့်ကြရသဖြင့် သူ၏ပင်ကို အရပ်ထက်ပင် ပို၍ ရှည်သွားသယောင် ထင်ရသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာလည်း အရောင် များပင် ပိုတောက်လာပြီး မျက်ခုံးတစ်ဖက်က ဒေါသတကြီး ပင့်တက်သွား သည်။ သူက -

"ငါ မင်းတို့ကို မွေးစားထားတာ၊ ငါက မင်းတို့အဖေပဲ၊ အဖေမို့လို့ မလေး

မစားလုပ်လို့ ရမယ့်အကောင်လို့တော့ ထင်မနေနဲ့၊ ငါနဲ့ ငါ့ဧည့်သည်တွေ အတွက် အမဲသားကင် ပြင်ပေး၊ ဒါပဲ"

ပြောရာ ဝိုင်အိုလက်က -

"ကျွန်မတို့မှာ အမဲသားကင်ဖို့ ဘာမှရှိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ပတ်တာ နက်စတာ လုပ်ထားတယ်လေ"

ဟု အော်လိုက်သည်။ ဆန်နီကလည်း -

"နိုး နိုး နိုး"

ဟု အော်သည်။

ရုတ်တရက် ထအော်သော ဆန်နီကို မြို့စားကြီး အိုးလမ်က ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး လူသံမပေါက်သော အသံကြီးဖြင့် ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ အရိုးငေါငေါ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူမအား ကောက်ချီ၍ မြှောက်ထားလိုက်ရာ ဆန်နီလေးမှာ သူ့မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။ ဘာဆက်ဖြစ်သည်ကို ပြောပြစရာပင် လိုမည်မထင်။ ဆန်နီလေးမှာ သူမအား ကိုင်ထားသော အိုးလမ်၏ လက်ကို ကိုက်ဖို့ပင် မကြိုးစားနိုင်အောင် အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့လျက် ချက်ချင်းပင် ဟီးခနဲ ထငိုတော့သည်။ ကလော့စ်က -

"သူ့ကို အခု အောက်ချလိုက်စမ်း၊ တိရစ္ဆာန်ကြီး"

ဟု အော်ထည့်လိုက်သည်။

သူက မြို့စားကြီးအိုးလမ်၏ လက်ထဲမှ ဆန်နီကို ကယ်တင်ရန် ခုန်၍ ကြိုးစားသော်လည်း ၎င်း၏အရပ်မှာ ရှည်လျားလွန်းရကား သူမကို မမီချေ။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က ကလော့စ်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ ဆန်နီအား လေထဲသို့ ပို၍ပင် မြင့်အောင် မြှောက်ကိုင်လိုက်ပြီး အကျည်းတန်သော သွားအဖြဲသား

နှင့် ပြီးပြသည်။ သူက ကလေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ် လွှတ်ချလိုက်တော့မည့် ဟန် ပြုလိုက်စဉ် အခန်းတစ်ဖက်မှ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်သံကြီးများ ဝေါခနဲ ထွက်လာသည်။

"အိုးလဖ်၊ ရှင် ဘယ်မှာလဲ အိုးလဖ်"

အော်ခေါ်လိုက်သော အသံများကြောင့် မြို့စားကြီးအိုးလဖ် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏ ပြဇာတ်အဖွဲ့သားတစ်ယောက် မီးဖိုချောင်ထဲ လျှောက်လာသည်အထိ သူက ဆန်နီ့ကို မြှောက်ကိုင်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ မကြခင် ဆန်းပြားသော အသွင်များဖြင့် အရွယ်စုံ၊ ပုံစံမျိုးစုံဖြင့် လူများတန်းစီရောက်လာသဖြင့် အခန်းထဲတွင် လူအုပ်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ၎င်းတို့တွင် ညအနက်ရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီး ဝတ်ထားသော နှာခေါင်းအရှည်ကြီးနှင့် ခေါင်းတုံးပြောင်တစ်ယောက် ပါသည်။ မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်မှာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကို ပေါင်ဒါမှုန့်အဖြူများ ရိုက်ထားသဖြင့် တစ္ဆေ များနှင့်ပင် တူနေသည်။ ထိုမိန်းမများ နောက်တွင်တော့ လက်အစား ချိတ်ကောက် နှစ်ချောင်း တပ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပိတ်ညောင်ရှည်လျားသည့် လူတစ်ယောက် ရှိသည်။ ယောက်ျားမှန်း မိန်းမမှန်း မသိသော အလွန်တရာ ဝမ်းဖြူကွဲနေသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလည်း ပါသည်။ တံခါးနားတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်နောက်ရှိ လူတန်းကိုတော့ ကလေးများ မမြင်နိုင်သော်လည်း ၎င်းတို့သည်လည်း သူ့ဟာနှင့်သူတော့ တစ်မျိုးစီ ကြောက်ဖို့ ကောင်းကြပေလိမ့်မည်။ မျက်နှာဖြူကြီးနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်က -

"ရှင်က ဒီမှာကိုး အိုးလဖ်ရဲ့။ ဘာတွေများ လုပ်တော်မူနေသတုံးရှင့်"

ဟု ပြောသည်။ မြို့စားကြီး အိုးလဖ်က -

"ဒီမိဘမဲ့လေးတွေကို သေသေဝပ်ဝပ် ဖြစ်အောင် ထိန်းကျောင်းပေးနေတာ။ သူတို့ကို ညစာပြင်ခိုင်းထားတာကို မသတိစရာ ဟင်းအနှစ်ရည်တွေပဲ

ချက်ထားသတဲ့လေ"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ချိတ်ကောက်လက်နှစ်ဖက်နှင့် လူက -

"ကလေးတွေကို ခင်ဗျား အပြစ်သွားပြောလို့ မရဘူးလေ။ လူကြီးတွေက သင်ပေးမှ ရမှာပေါ့"

ဟု ဝင်ပြောသည်။ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ခေါင်းတုံးပြောင်က ကလေးများကို သေချာကြည့်ကာ -

"ခင်ဗျားပြောပြောနေတဲ့ သူဌေးကလေးတွေက သူတို့လားဗျ"

ဟု မေးလိုက်သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က -

"ဟုတ်တယ်။ သူတို့က ဆိုးလွန်းလို့ ကျုပ်ဖြင့် ထိတောင် မထိရဲဘူးဗျို့"

ဟု ပြောသည်။

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ငိုယိုနေဆဲဖြစ်သော ဆန်နီ့ကို အောက်ချ ပေးလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်က အမြင့်ကြီးမှ ကလေးကို လွှတ်မ ချလိုက်၍ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ကြ သည်။ တံခါးဝမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က -

"ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို အပြစ်မတင်ပါဘူး"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးအိုးလမ်က ကလေးချီလိုက်မိသည်ကို အော်ဂလီဆန်စရာ တစ်ခုခု ကိုင်လိုက်မိသည့်အလား လက်ဖဝါးအချင်းချင်း ပွတ်သပ်ရင်း -

"ကဲ ကဲ ... ပြောတာဆိုတာ တော်လိုက်ကြစို့ရဲ့။ တလွဲတွေချည်း ဖြစ်နေ ပေမယ့်လည်း သူတို့လုပ်ပေးမယ့် ညစာကို ကျုပ်တို့ စားလို့ရမယ်လို့ ယူဆ ပါတယ်။ အားလုံးပဲ ထမင်းစားခန်းကို သွားဖို့ ကျုပ်နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ။ အားလုံးကို ဝိုင်ငွဲ့ပေးမယ်။ ဒီကလေးတွေ ကျုပ်တို့ကို စားပွဲလာပြင်ပေးတဲ့

အခါ အမဲသားကင် ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် ဂရုစိုက်စရာ မလိုတော့
အောင် မူးကြတာပေါ့"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဖွဲ့သားများက ဟေးခနဲ အော်ဟစ်ကာ မီးဖိုချောင်ကို ဖြတ်သန်း၍
ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားသော မြို့စားကြီး အိုးလဖ်နောက်သို့ တစ်ပြုကြီး
ချီတက် လိုက်ပါသွားကြသည်။ အားလုံးက ကလေးများကို အမှုမထားတော့
ဘဲ ထွက်သွားစဉ် ခေါင်းတုံးပြောင်တစ်ယောက်သာ ဝိုင်အိုလက်အား
မတ်တတ်ရပ် စိုက်ကြည့်လျက် ကျန်နေခဲ့သည်။ သူက ဝိုင်အိုလက်၏
မျက်နှာကို လက်ကြမ်းကြီးများဖြင့် ကိုင်ကြည့်ကာ -

"မင်းက အချောလေးပဲ။ မင်းနေရာမှာ ငါသာဆိုရင် မြို့စားကြီး အိုးလဖ်ကို
ဒေါသထွက်အောင် လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်လို့ကတော့ မင်းရဲ့ မျက်နှာ
လှလှလေးကို သူက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လိမ့်မယ်"

ဟု ပြောသည်။

သူ့စကားကြောင့် ဝိုင်အိုလက်မှာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်သွားသည်။
ခေါင်းတုံးပြောင်က အသံအောအောကြီးဖြင့် တဟီးဟီးရယ်ကာ အခန်းထဲမှ
ထွက်သွားသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ဘော်ဒလဲယား ကလေးများသာလျှင် တာ
ဝေး အပြေးလေ့ကျင့်ထားသူများလို အသက်ပြင်းပြင်းရှူလျက် မောဟိုက်စွာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ဆန်နီကလည်း ငိုယိုနေဆဲဖြစ်ပြီး ကလော့စ်၏
မျက်ဝန်းများမှာ မျက်ရည်စများဖြင့် စိုစွတ်လာသည်။ ဝိုင်အိုလက်သာလျှင်
မငိုမိသော်ငြား ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် မနှစ်မြို့ခြင်းတို့ စုဝေးလျက် ကြောက်ရွံ့
တုန်လှုပ်ကာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေသည်။ အချိန်အတော်ကြာသည်
အထိ မည်သူမျှ စကားမပြောမိကြပေ။ နောက်ဆုံး၌ ကလော့စ်က -

"ဆိုးတယ်။ တကယ် ဆိုးတယ်။ ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ ဝိုင်အိုလက်"

ဟု မေးလိုက်သည်။ သူမက -

"မသိတော့ဘူး။ ငါလည်း ကြောက်တယ်ဟ"

ဟု ပြောသည်။ ကလေးက -

"ငါရောပဲ"

ဟု ပြောသည်။ ဆန်နီက အငိုတိတ်သွားပြီး -

"ဟက်စ်"

ဟု ဝင်ပြောသည်။ ထိုစဉ် ထမင်းစားခန်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က -

"ညစာ စားကြစို့လေ"

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ကာ ပြဇာတ်အဖွဲ့သားများ အားလုံးက လက်သီးဆုပ်၍ စားပွဲကို စည်းချက်ကျကျ ထုလိုက်ကြသည်။ ဤသို့ ပြုမူခြင်းမှာ အလွန်တရာ ရိုင်းစိုင်းလှသော အပြုအမူဖြစ်သည်။ ကလေးက -

"ပတ်တာနက်စကာပဲ သွားချပေးလိုက်တာ ကောင်းမယ်။ မြို့စားကြီးအိုး လစ်က ငါတို့ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ သိနေတာပဲ"

ဟု ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်က မျက်နှာကို ဖျက်ဆီးပစ်မည့်အကြောင်း ခေါင်းတုံးပြောင် နှင့်လူ ပြောသွားသည်ကို စဉ်းစားရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သွေးအိုးကြီးနှင့် တူသည့် တပွက်ပွက် ဆူနေသော ပူပူနွေးနွေး ဟင်းအနှစ်ရည်များကို ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ဆန်နီလေးကို မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ထားခဲ့လိုက်ပြီး ကလေးက ပန်းကန်လုံးထဲသို့ ခေါက်ဆွဲများကို ကျကျနန ထည့်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က ဟင်းရည်အိုးထဲသို့ ယောက်ချို ဇွန်းကြီးတစ်ချောင်းတပ်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လျှောက်လာ

ခဲ့ကြသည်။

ပြဇာတ်အဖွဲ့သားများက ဝိုင်များအား တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်ရင်း ဟေးလားဝါးလား စကားပြောနေကြရာ ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများ ညစာ လိုက်ထည့်ပေးနေသည်ကိုပင် အာရုံမရောက်ကြချေ။ ဝိုင်အိုလက်မှာ ညာလက်ဖြင့် ယောက်ချို့နွန်းကို ကိုင်ရသည်မှာ လေးလံလာသဖြင့် ဘယ် လက်ဖြင့် ပြောင်းကိုင်ရန် စဉ်းစားလိုက်သော်လည်း အကယ်၍ ဘယ်လက် ဖြင့် ဟင်းရည်များ ဖိတ်စဉ်ကျသွားခဲ့သည် ရှိသော် မြို့စားကြီး အိုးလမ်များ စိတ်ဆိုးသွားမည်လားဟု တွေးရင်း လန့်နေသည်။ သူမက မြို့စားကြီး အိုး လမ်၏ ပန်းကန်ကို မနှစ်မြို့စွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ဈေးထဲမှ အဆိပ်များဝယ် ကာ ပတ်တာနက်စကာ ဟင်းအိုးထဲ ထည့်ပစ်လိုက်မိချင်နေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဟင်းပွဲများ ပြင်ဆင်ပေးရခြင်း လုပ်ငန်းမှာ ပြီးဆုံးသွား သဖြင့် ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်တို့ မီးဖိုချောင်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်နှင့် သူ၏ ပြဇာတ်အဖွဲ့တို့၏ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းလှသော ရယ်သံကြီးများကို နားထောင်နေမိကြသဖြင့် ပန်းကန်ထဲမှ သူတို့ ဝေစုလေး များကိုပင် စားမဝင်နိုင်တော့ချေ။ သိပ်မကြာခင် မြို့စားကြီး အိုးလမ်၏ မိတ်ဆွေများက စားပွဲကို စည်းချက်ကျကျ ခပ်ပြင်းပြင်း ထုကြပြန်ရာ ကလေးများမှာ ထမင်းစားပွဲကို ရှင်းလင်းရန် ထွက်လာရပြန်သည်။ ထို့နောက် ချောကလက်ပူတင်း ချပေးရသည်။

ယခုအခါ၌ မြို့စားကြီး အိုးလမ်နှင့် အပေါင်းအပါတို့မှာ ဝိုင်များ အကြီးအကျယ် သောက်ထားကြသဖြင့် မူးရူးနေကြပြီး အချို့မှာ စားပွဲပေါ် ပျော့ခွေလဲကျကာ စကားလည်း သိပ်မပြောနိုင်ကြတော့ပေ။ နောက်ဆုံး၌ သူတို့ဘာသာ ထကာ ကလေးများအား မျက်လုံးများ ဖြဲရဲကြည့်လျက် မီးဖိုချောင်ကို ဖြတ်သန်း၍ အိမ်ပြင်သို့ အုပ်လိုက်ကြီး ပြန်ထွက်ကြသည်။

မြို့စားကြီး အိုးလမ်က ညစ်ပတ်သော ပန်းကန်များဖြင့် ပြည့်နေသောအခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း -

"မင်းတို့ သန့်ရှင်းရေးမှ မလုပ်ကြရသေးဘဲကိုး။ မင်းတို့ကို ဒီညတော့ ဖျော်ဖြေပွဲလေးများ ကြည့်ခိုင်းမလား အောက်မေ့ပါတယ်။ ခုတော့ ရှင်းလင်းပြီးတာနဲ့ ကိုယ့်အိပ်ရာတွေဆီသာ ပြန်အိပ်ကြပေတော့"

ဟု မိဘမဲ့ကလေးများအား ပြောလိုက်သည်။

ကလေးစစ်က စိတ်ဆိုးနေသည်ကို ဖုံးကွယ်ရန် ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်လျက် ရှိသော်လည်း သူက ဤအခိုက်တွင် ငြိမ်မနေဘဲ -

"ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာတွေလို့များ ပြောလိုက်သလား။ ကျွန်တော်တို့ အတွက် အိပ်ရာလေးတစ်ခုတည်း ပေးထားပြီးတော့များ"

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ပွင့်ထွက်လာသော ကလေးစစ်၏ အသံကြောင့် ပြဇာတ်အဖွဲ့သားများက သွားလက်စကို ရပ်ကာ ဘာများ ဆက်ဖြစ်ကြမည်လဲဟု ကလေးစစ်ကို တစ်လှည့်၊ မြို့စားကြီးအိုးလမ်ကို တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က မျက်ခုံးတစ်ဖက် ပင့်ကာ မျက်လုံးများက အရောင်တောက်သွားသည်။ သို့သော် သူက ခပ်အေးအေးပင် -

"အိပ်ရာနောက်တစ်လုံး လိုချင်ရင် မနက်ဖြန်ကျ မြို့ထဲ သွားဝယ်လိုက်ပေါ့"

ဟု ပြန်ပြောသည်။ ကလေးစစ်က -

"ကျွန်တော်တို့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိတာ သိရဲ့သားနဲ့"

ဟု ပြောသည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က -

"ဖြစ်ရတယ်။ မင်းတို့မှာ ရှိသားပဲ။ မင်းတို့ အမွေဆက်ခံရမယ့် စည်းစိမ်

ဥစ္စာတွေက အများကြီးရယ်။ တစ်သက်လုံး သုံးတောင် မကုန်လောက်ဘူး။"

ဟု ပြောရင်း သူ့အသံက အနည်းငယ် စတင် ကျယ်လောင်လာသည်။

ကလေးစစ်က မစ္စတာပိုး ပြောသော စကားကို သတိရသွားကာ -

"အဲဒီပိုက်ဆံတွေက ဝိုင်အိုလက် အရွယ် မရောက်မချင်း သုံးလို့မှ မရတာ"

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

မြို့စားကြီး အိုးလမ်မျက်နှာက နီသွားကာ ခဏလောက် တိတ်သွားသည်။
ထို့နောက် ရုတ်တရက် အောက်သို့ ငုံ့ကာ ကလေးစစ်မျက်နှာကို လက်ဝါး
တစ်ဖက်နှင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်သည်။ ကလေးစစ်၏ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်မှာ
မီးခဲနှင့် ကပ်ချလိုက်သကဲ့သို့ ပူထွက်သွားသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ် မှောက်ရက်
လဲကျသွားသဖြင့် သူ့မျက်နှာက မြို့စားကြီးအိုးလမ်၏ မျက်လုံးပုံ ဆေး
မင်ကြောင် ထိုးထားသော ခြေချင်းဝတ်နှင့် လက်မအနည်းငယ်သာ ကွာ
တော့သည်။ တပ်ထားသော သူ့မျက်မှန်လည်း ကျွတ်၍ ထောင့်တစ်နေရာ
သို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ပြဇာတ်အဖွဲ့သားများက ဝိုင်းရယ်ကြ
သည်။ လူအနည်းငယ်က ဆိုလျှင် မြို့စားကြီးအိုးလမ် လုပ်လိုက်သော
အလွန် စက်ဆုပ်ဖွယ် အထင်သေးစရာ ကောင်းသည့်အမှုကို အလွန် ရဲဝံ့
သတ္တိရှိစွာ ပြုမူလိုက်သည့်အလား ဝိုင်း၍ ဩဘာပေးကြသည်။ မြို့စားကြီး
အိုးလမ်က -

"လာပါ သူငယ်ချင်းတို့ရာ။ ငါတို့ဖျော်ဖြေပွဲ နောက်ကျနေပါဦးမယ်"

ဟု သူ့တပ်သားများကို ပြောလိုက်သည်။ ချိတ်ကောက်လက်နှင့် လူက -

"အိုးလမ်ရာ ငါသာ ဒီအကြောင်းကို သိခဲ့လို့ရှိရင် ဘော်ဒလဲယားတွေရဲ့
ပိုက်ဆံကိုရဖို့ ဒီ့အပြင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရှာမှာပဲ"

ဟု ပြောသည်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်က -

"တွေ့ကြသေးတာပေါ့"

ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း အကြံရသွားပုံမျိုး မျက်လုံးများက အရောင်လက်နေကြသည်။ မြို့စားကြီးအိုးလဖ်နှင့် သူ၏ ဆိုးရွားလှသော မိတ်ဆွေများက အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သဖြင့် အုန်းခနဲ အသံကျယ်ကြီး ထွက်လာပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ဘော်ဒလဲယားကလေးများသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ဝိုင်အိုလက်က ကလော့စ်၏ ဘေးတွင် ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်သော သူ့မောင်လေး ခံစားရ သက်သာအောင် ဖက်ထားလိုက်သည်။ ဆန်နီက လေးဘက်တွားသွားကာ မျက်မှန်ကို ကောက်ယူလာပြီး သူတို့ဆီလာပေးသည်။ ကလော့စ်က ပါးပြင်မှ နာကျင်သောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ လတ်တလော ရောက်ရှိနေသော ဆိုးရွားလှသည့် အခြေအနေကြောင့် ဝမ်းနည်းကာ စတင်ရှိုက်ငိုလေရာ ဝိုင်အိုလက်ရော ဆန်နီပါ သူနှင့်အတူ လိုက်ငိုကြသည်။ သူတို့သည် ပန်းကန်ဆေးရင်လည်း ငိုကြသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲရှိ ဖယောင်းတိုင်မီးများ လိုက်မှုတ်နေသော အချိန်တွင်လည်း ငိုကြသည်။ အဝတ်အစားများလဲ၍ အိပ်ရာဝင်သော အချိန်တွင်လည်း ကလော့စ်က အိပ်ရာထဲတွင်လည်းကောင်း၊ ဝိုင်အိုလက်က ကြမ်းပြင်တွင်လည်းကောင်း၊ ဆန်နီက သူမ၏ ကန့်လန့်ကာ အခင်းလေးထဲတွင်လည်းကောင်း ငိုနေမိကြသည်။ လရောင်က ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာသောကြောင့် မီးမထွန်းထားသော်ငြား အခန်းထဲမှာ လင်းနေသည်။ ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများ၏ အိပ်ခန်းထဲသာ ဝင်ကြည့်မိကြမည်ဆိုလျှင် တစ်ညလုံး ငြိမ်သက်စွာ တအိအိ ရှိုက်ငိုနေကြသော ကလေးသုံးယောက်ကို တွေ့ကြရပေလိမ့်မည်။
